

909

Besluit van 19 december 1994, houdende regels met betrekking tot het verstrekken van subsidies en specifieke uitkeringen op het terrein van het welzijnsbeleid (Bekostigingsbesluit welzijnsbeleid)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport van 13 oktober 1994, Directie Algemeen Sociaal Beleid, nr. 943335;

Gelet op artikel 10 van de Welzijnswet 1994;

De Raad van State gehoord (advies van 12 december 1994, no.W13.94.0622);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport van 19 december 1994, DASB/BJA-944375, in overeenstemming met de Staatssecretaris van Justitie;

Hebben goedgevonden en verstaan:

HOOFDSTUK I. ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

1. In dit besluit en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- a. wet: Welzijnswet 1994;
- b. instelling: een privaatrechtelijke rechtspersoon met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel een rechtspersoon die krachtens publiekrecht is ingesteld;
- c. project: een activiteit op het terrein van het welzijnsbeleid met een incidenteel karakter;
- d. instellingssubsidie: een subsidie aan een instelling in de kosten van haar structurele activiteiten of een gedeelte daarvan;
- e. projectsubsidie: een subsidie in de kosten van een project;
- f. beleidsplan: een plan als bedoeld in artikel 9;
- g. welzijnsnota: de nota, bedoeld in artikel 8 van de wet;
- h. uitkering: een specifieke uitkering als bedoeld in artikel 9 van de wet;
- i. verblijfsgerechtigden:
 - 1°. degenen die, met toepassing van artikel 15, eerste lid, van de Vreemdelingenwet als vluchteling zijn toegelaten;
 - 2°. degenen wier verzoek om toelating als vluchteling is afgewezen,

onder verlening, gelijktijdig of nadien, van een vergunning tot verblijf op humanitaire gronden als bedoeld in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, zonder dat daaraan beperkingen zijn verbonden;

3°. degenen aan wie een voorwaardelijke vergunning tot verblijf als bedoeld in artikel 9a van de Vreemdelingenwet is verleend;

j. integratieprogramma: een programma van activiteiten, gericht op de bevordering van de zelfredzaamheid van verblijfsgerechtigden in de Nederlandse samenleving.

2. Op andere uitkeringen dan de uitkeringen, bedoeld in artikel 40, zijn in het kader van dit besluit de bepalingen van toepassing die betrekking hebben op subsidies.

Artikel 2

Onze Minister maakt openbaar welke activiteiten voor een uitkering als bedoeld in artikel 40 of voor subsidie in aanmerking komen, voor zover dit niet reeds blijkt uit de welzijnsnota, alsmede voor zover hij voornemens is af te wijken van het in die nota gestelde.

Artikel 3

Uitkeringen als bedoeld in artikel 40 en subsidies worden slechts verstrekt, voor zover:

a. de wetgever de nodige gelden heeft toegestaan;

b. Onze Minister van oordeel is dat het verstrekken van uitkeringen als bedoeld in artikel 40 en subsidies zijn beleid ondersteunt dat is neergelegd in de welzijnsnota dan wel dat met toepassing van artikel 2 openbaar is gemaakt.

Artikel 4

1. Subsidie wordt voorts slechts verstrekt, indien:

a. naar het oordeel van Onze Minister mag worden verwacht dat de met de subsidiëring beoogde doeleinden zullen worden bereikt; en

b. de aanvrager:

1°. naar het oordeel van Onze Minister de behoefte aan subsidie heeft aangetoond; en

2°. aannemelijk heeft gemaakt dat de financiële middelen, met inbegrip van subsidie, voldoende zullen zijn om de voorgenomen activiteiten uit te voeren.

2. Het eerste lid, aanhef en onder b, is niet van toepassing indien het betreft een subsidie aan een rechtspersoon die krachtens publiekrecht is ingesteld.

Artikel 5

Bij ministeriële regeling kunnen regels worden gesteld met betrekking tot de wijze waarop het bedrag van een uitkering als bedoeld in artikel 40 of van een subsidie wordt berekend.

HOOFDSTUK II. HET AANVRAGEN VAN SUBSIDIE

§ 1. Aanvraag van een jaarlijkse instellingssubsidie

Artikel 6

1. De instelling die voor haar activiteiten of een gedeelte daarvan voor een jaar subsidie verlangt, dient uiterlijk dertien weken vóór de aanvang van het desbetreffende jaar een subsidieaanvraag in. De aanvraag wordt

onderbouwd met een activiteitenplan en een begroting van de instelling en gaat vergezeld van een liquiditeitsprognose.

2. In het activiteitenplan worden de aard en de omvang van de voorgenomen activiteiten beschreven. Daarbij wordt aangegeven welke doelstelling de instelling met de activiteiten nastreeft, op welke wijze zij zullen worden uitgevoerd, voor welke doelgroep zij zijn bestemd en op welke wijze wordt voldaan aan artikel 7, eerste lid, van de wet.

3. De begroting geeft inzicht in de baten en lasten van de activiteiten waarvoor subsidie wordt gevraagd in dat jaar. Daarbij wordt uitgegaan van het prijspeil en het niveau van de kosten van de arbeidsvoorwaarden op 1 januari van het jaar van indiening van de aanvraag. De begroting is voorzien van een postgewijze toelichting. Indien de instelling een privaatrechtelijke rechtspersoon is bevat de begroting tevens zowel de baten en lasten van de instelling als geheel als de baten en lasten van elk te onderscheiden onderdeel van de instelling.

4. De liquiditeitsprognose geeft gemotiveerd inzicht in het verloop van de liquiditeitsbehoefte van de activiteiten per kalenderkwartaal. De liquiditeitsprognose kan achterwege blijven als de liquiditeitsbehoefte regelmatig gespreid is over het jaar; in de aanvraag wordt dit uitdrukkelijk vermeld.

5. Onze Minister kan op aanvraag ontheffing verlenen van de in het eerste lid genoemde aanvraagtermijn.

Artikel 7

1. Bij de aanvraag van een jaarlijkse instellingssubsidie door een privaatrechtelijke rechtspersoon worden tevens overgelegd:

- a. een afschrift van de oprichtingsakte of de statuten;
- b. een afschrift waaruit de inschrijving van de instelling in het geldende openbaar register blijkt;
- c. een volledig overzicht van de financiële toestand van de instelling op het tijdstip van de aanvraag; en
- d. indien de aanvraag is ondertekend door een of meer andere personen dan de personen die op grond van de statuten bevoegd zijn de instelling te vertegenwoordigen: een afschrift van de volmacht op grond waarvan de aanvraag door die andere persoon of personen is ondertekend.

2. Voor zover de aanvrager voor dezelfde begrote uitgaven tevens subsidie of een andere financiële bijdrage heeft aangevraagd bij een of meer andere bestuursorganen of organisaties, doet hij daarvan mededeling in de aanvraag, onder vermelding van de stand van zaken met betrekking tot de beoordeling van die aanvraag of aanvragen.

3. Overlegging van de in het eerste lid, onder a, b en d, bedoelde afschriften kan achterwege blijven indien de aanvrager er redelijkerwijs van uit kan gaan dat deze gegevens aan Onze Minister bekend zijn. In de aanvraag wordt daarvan mededeling gedaan.

§ 2. Aanvraag van een meerjarige instellingssubsidie

Artikel 8

Indien in de welzijnsnota dan wel in de mededeling, bedoeld in artikel 8, vierde lid, van de wet, de mogelijkheid daartoe is opgenomen, kan Onze Minister op een bepaald terrein van het welzijnsbeleid instellingssubsidies verlenen voor een duur van meer dan één jaar.

Artikel 9

1. Een aanvraag van een meerjarige instellingssubsidie wordt ingediend vóór een bij ministeriële regeling te bepalen tijdstip, dat voor verschil-

lende activiteiten op het terrein van het welzijnsbeleid verschillend kan worden vastgesteld. Dit tijdstip ligt ten minste dertien weken vóór de aanvang van de periode waarvoor subsidie wordt gevraagd. De aanvraag gaat vergezeld van een beleidsplan voor de hele periode en een liquiditeitsprognose. Artikel 6, vierde lid, eerste volzin, en artikel 7 zijn van overeenkomstige toepassing.

2. Het beleidsplan geeft ten minste inzicht in:

- a. de beleidsvoornemens voor de betrokken periode; en
- b. de geschatte baten en lasten gedurende de betrokken periode.

Daarbij wordt uitgegaan van het prijspeil en het niveau van de kosten van de arbeidsvoorwaarden in het jaar van indiening van de aanvraag.

3. Onze Minister kan op aanvraag ontheffing verlenen van de in het eerste lid bedoelde aanvraagtermijn.

Artikel 10

Uiterlijk dertien weken, voorafgaand aan enig jaar waarvoor een meerjarige instellingssubsidie is aangevraagd of verleend, dient de instelling bij Onze Minister een activiteitenplan in, vergezeld van een begroting van de instelling. Artikel 6, tweede en derde lid, is van overeenkomstige toepassing.

§ 3. Aanvraag van een projectsubsidie

Artikel 11

1. Onze Minister kan projectsubsidies verlenen die zich uitstrekken over meer dan één kalenderjaar.

2. De natuurlijke persoon of de rechtspersoon die subsidie voor een bepaald project verlangt, dient ten minste dertien weken vóór de aanvang van het project een aanvraag in. De aanvraag wordt onderbouwd met een projectplan en een begroting en gaat vergezeld van een liquiditeitsprognose.

3. In het projectplan worden de aard en de omvang van de voorgenomen activiteiten beschreven. Daarbij wordt aangegeven welke doelstelling de aanvrager met de activiteiten nastreeft en op welke wijze die zullen worden uitgevoerd. Indien in het kader van het project uitvoerend werk of steunfunctiewerk wordt verricht, wordt tevens aangegeven op welke wijze wordt voldaan aan artikel 7, eerste lid, van de wet.

4. De begroting geeft inzicht in de baten en lasten van het project. De begroting is voorzien van een postgewijze toelichting. Daarbij wordt uitgegaan van het prijspeil en het niveau van de kosten van de arbeidsvoorwaarden op 1 januari van het jaar van indiening van de aanvraag.

5. De liquiditeitsprognose geeft gemotiveerd inzicht in het verloop van de liquiditeitsbehoefte van de activiteiten per kalenderkwartaal. De liquiditeitsprognose kan achterwege blijven als de liquiditeitsbehoefte regelmatig gespreid is over de duur van het project. In de aanvraag wordt daarvan mededeling gedaan.

6. In afwijking van het tweede lid kan Onze Minister bepalen dat aanvragen voor projecten op bepaalde terreinen vóór een of meer door hem vastgestelde data worden ingediend.

7. Onze Minister kan op aanvraag ontheffing verlenen van de in het tweede of zesde lid bedoelde aanvraagtermijn.

Artikel 12

1. Bij de aanvraag van een projectsubsidie door een privaatrechtelijke rechtspersoon worden tevens overgelegd:

- a. een afschrift van de oprichtingsakte of de statuten;

b. een afschrift waaruit de inschrijving van de instelling in het geldende openbaar register blijkt; en

c. indien de aanvraag is ondertekend door een of meer andere personen dan de personen die op grond van de statuten bevoegd zijn de instelling te vertegenwoordigen: een afschrift van de volmacht op grond waarvan de aanvraag door die andere persoon of personen is ondertekend.

2. Onze Minister kan een aanvrager of een categorie aanvragers tevens verplichten tot het overleggen van een volledig overzicht van de financiële toestand van de instelling op het tijdstip van de aanvraag.

3. Voor zover de aanvrager voor dezelfde begrote uitgaven tevens subsidie of een andere financiële bijdrage heeft aangevraagd bij een of meer andere bestuursorganen of organisaties, doet hij daarvan mededeling in de aanvraag, onder vermelding van de stand van zaken met betrekking tot de beoordeling van die aanvraag of aanvragen.

4. Overlegging van in het eerste lid bedoelde afschriften kan achterwege blijven, indien de aanvrager er redelijkerwijs van uit kan gaan dat deze gegevens aan Onze Minister bekend zijn. In de aanvraag wordt daarvan mededeling gedaan.

5. Het tweede lid is niet van toepassing indien een publiekrechtelijke rechtspersoon een projectsubsidie aanvraagt.

HOOFDSTUK III. SUBSIDIEVERLENING EN BEVOORSCHOTTING

Artikel 13

1. Onze Minister geeft een beschikking op een aanvraag binnen dertien weken na ontvangst van de aanvraag. Met het oog op de onderlinge afweging van aanvragen kan bij ministeriële regeling worden bepaald dat op aanvragen wordt beslist na een of meer bepaalde data in een kalenderjaar.

2. Indien de beslissing een verlening inhoudt, wordt het bedrag van het te verlenen subsidie vermeld dan wel de wijze waarop dit wordt bepaald en welk bedrag ten hoogste zal worden verleend.

Artikel 14

1. Nadat een subsidieaanvraag is ingediend, kan Onze Minister voorschotten verlenen. Daarbij wordt rekening gehouden met de ingediende liquiditeitsprognose.

2. Bij ministeriële regeling kunnen nadere regels worden gesteld met betrekking tot de bevoorschotting.

3. Indien de subsidieaanvraag te laat wordt ingediend en Onze Minister de aanvraag desondanks in behandeling neemt, kan hij het verlenen van voorschotten evenredig later doen plaatsvinden.

4. De betaling van een voorschot kan worden opgeschort met ingang van de dag waarop Onze Minister aan de subsidieontvanger schriftelijk kennis geeft van het ernstig vermoeden dat er grond bestaat toepassing te geven aan artikel 17 tot en met de dag waarop de beschikking omtrent de intrekking of wijziging is bekendgemaakt of de dag waarop sedert de kennisgeving van het ernstig vermoeden dertien weken zijn verstreken.

Artikel 15

In een beschikking waarbij een meerjarige subsidie wordt verleend, wordt vermeld welk bedrag elk jaar van de betrokken periode als voorschot zal worden verstrekt.

Artikel 16

1. Bij de verlening van een subsidie kan Onze Minister bepalen dat het subsidiebedrag door hem wordt bijgesteld, rekening houdend met de ontwikkeling van het prijspeil of de ontwikkeling in de kosten van de arbeidsvoorwaarden.

2. Met het oog op de toepassing van het eerste lid kan Onze Minister bij de verlening van de subsidie tevens bepalen welk deel van het subsidiebedrag in aanmerking zal worden genomen voor een bijstelling in verband met de ontwikkeling van het prijspeil, onderscheidenlijk van de kosten van de arbeidsvoorwaarden.

3. Indien een subsidie met toepassing van het eerste lid wordt bijgesteld, kan de bevoorschotting overeenkomstig worden gewijzigd.

Artikel 17

1. Onverminderd artikel 16, eerste lid, kan Onze Minister, zolang de subsidie niet is vastgesteld, de subsidieverlening intrekken of ten nadele van de subsidieontvanger wijzigen, indien:

a. de activiteiten waarvoor subsidie is verleend, niet of niet geheel hebben plaatsgevonden of zullen plaatsvinden;

b. de subsidieontvanger niet heeft voldaan aan verplichtingen, verbonden aan de subsidie;

c. de subsidieontvanger onjuiste of onvolledige gegevens heeft verstrekt en de verstrekking van juiste of volledige gegevens tot een andere beschikking op de aanvraag tot subsidieverlening zou hebben geleid;

d. de subsidieverlening anderszins onjuist was en de subsidieontvanger dit wist of behoorde te weten; of

e. de subsidie is verleend onder een voorwaarde en die voorwaarde niet is vervuld.

2. De intrekking of wijziging op grond van het eerste lid werkt terug tot en met het tijdstip waarop de subsidie is verleend, tenzij bij de intrekking of wijziging anders is bepaald.

Artikel 18

1. Zolang de subsidie niet is vastgesteld kan Onze Minister de subsidieverlening met inachtneming van een redelijke termijn intrekken of ten nadele van de subsidieontvanger wijzigen, voor zover:

a. de subsidieverlening onjuist was; of

b. veranderde omstandigheden of gewijzigde inzichten zich in overwegende mate tegen voortzetting of ongewijzigde voortzetting van de subsidie verzetten.

2. Bij intrekking of wijziging op grond van het eerste lid vergoedt Onze Minister de schade die de subsidieontvanger lijdt doordat hij in vertrouwen op de subsidie anders heeft gehandeld dan hij zonder subsidie zou hebben gedaan.

HOOFDSTUK IV. AAN SUBSIDIEVERLENING VERBONDEN VOORSCHRIFTEN

Artikel 19

De subsidieontvanger zorgt ervoor dat:

a. de doeleinden, gesteld in het activiteitenplan, het beleidsplan dan wel het projectplan, op doelmatige wijze worden nagestreefd;

b. de werkzaamheden op een zodanige manier worden geregeld dat een goed beleid en beheer worden gevoerd; en

c. de subsidie op doelmatige wijze wordt gebruikt voor de doeleinden waarvoor deze wordt verleend.

Artikel 20

De subsidieontvanger zorgt er voorts voor dat:

- a. de administratie op overzichtelijke en doelmatige wijze wordt gevoerd;
- b. de administratie een juist, volledig en actueel beeld geeft van het functioneren van de instelling; en
- c. van alle ontvangsten en uitgaven deugdelijke bewijsstukken aanwezig zijn, waaruit de aard en de omvang van de geleverde goederen of van de verrichte diensten duidelijk blijken.

Artikel 21

1. Bij instellingen die een instellingssubsidie ontvangen, is het boekjaar gelijk aan het kalenderjaar.
2. Onze Minister kan vrijstelling of ontheffing verlenen van het eerste lid.

Artikel 22

De subsidieontvanger doet zo spoedig mogelijk schriftelijk mededeling aan Onze Minister van omstandigheden die van belang kunnen zijn voor een beslissing tot wijziging, intrekking of vaststelling van de subsidie. Daarbij worden de relevante stukken overgelegd.

Artikel 23

1. De privaatrechtelijke rechtspersoon die een instellingssubsidie ontvangt, verzekert haar roerende en onroerende zaken op afdoende wijze tegen het risico van diefstal en brand alsmede tegen het risico van wettelijke aansprakelijkheid tegenover derden.
2. De ontvanger van een instellingssubsidie verzekert voor vrijwilligers die werkzaamheden verrichten in het kader van de gesubsidieerde activiteiten, hun wettelijke aansprakelijkheid.
3. Onze Minister kan op aanvraag ontheffing verlenen van het eerste of tweede lid.
4. Onze Minister kan het eerste of tweede lid van overeenkomstige toepassing verklaren op de ontvanger van een projectsubsidie.

Artikel 24

1. De subsidieontvanger stelt na afloop van de periode of het project waarvoor subsidie is verleend een verslag vast dat inzicht geeft in de aard, duur en omvang van de in het kader van de subsidiëring verrichte activiteiten. Het verslag vergelijkt de verrichte activiteiten met de in het beleidsplan, activiteitenplan, onderscheidenlijk projectplan, voorgenomen activiteiten. Tevens vermeldt het verslag op welke wijze is voldaan aan artikel 7, eerste lid, van de wet.
2. De ontvanger van een meerjarig instellingssubsidie verstrekt Onze Minister tussentijds financiële informatie door binnen dertien weken na afloop van ieder jaar waarover subsidie is verleend, de jaarrekening in te dienen; de artikelen 33, vierde lid, 35 en 36 zijn van toepassing.

Artikel 25

1. Indien een gesubsidieerde activiteit leidt tot een publikatie kan Onze Minister bepalen dat de subsidieontvanger er zorg voor draagt dat bij de

publikatie wordt aangegeven wie de uitvoerder en subsidiënt van het project zijn geweest.

2. Indien een subsidie gericht is of mede gericht is op de totstandkoming van een werk als bedoeld in artikel 10, onder 1°, van de Auteurswet 1912, draagt de subsidieontvanger er zorg voor auteursrechtgebende te zijn ter zake van dat werk.

3. De subsidieontvanger vrijwaart de Staat der Nederlanden voor aanspraken van derden ter zake van alle schade die zij lijden ten gevolge van de door of vanwege de subsidieontvanger verrichte publikaties.

Artikel 26

1. Voor zover na uitvoering van de gesubsidieerde activiteiten overeenkomstig het bepaalde bij of krachtens dit besluit het bedrag van de verleende instellingssubsidie niet is besteed aan de doeleinden waarvoor de subsidie is verstrekt, kan het worden gereserveerd. De aldus gereserveerde bedragen kunnen uitsluitend worden besteed aan doeleinden waarvoor de subsidie werd verstrekt.

2. Het totaal van de reservering, bedoeld in het eerste lid, gaat een door Onze Minister voor een subsidieontvanger of categorie subsidieontvangers te bepalen bedrag of percentage van de verleende subsidie niet te boven. Dit bedrag of percentage kan op nihil worden gesteld.

3. Reserveringen voor toekomstige uitgaven die door Onze Minister zijn aangewezen en voorzieningen die door Onze Minister zijn aangewezen, blijven voor de toepassing van het tweede lid buiten beschouwing.

Artikel 27

1. Indien het ontvangen van subsidie heeft bijgedragen tot het verwerven van goederen of anderszins tot de vorming van vermogen, kan Onze Minister bepalen dat de subsidieontvanger aan het Rijk een door hem te bepalen vergoeding is verschuldigd bij ontvangst van schadevergoeding voor verlies of beschadiging van zaken, bij wijziging van de bestemming van zaken, bij vervreemding of bezwaring van goederen, bij beëindiging van de activiteiten, bij beëindiging van de subsidiëring en bij ontbinding van de instelling. In voorkomende gevallen doet de subsidieontvanger zo spoedig mogelijk schriftelijk mededeling aan Onze Minister.

2. Bij de bepaling van de hoogte van de vergoeding wordt uitgegaan van de waarde van de goederen en andere vermogensbestanddelen op het tijdstip waarop de vergoeding verschuldigd wordt, met dien verstande dat in geval van ontvangst van schadevergoeding voor verlies of beschadiging van zaken, wordt uitgegaan van het bedrag dat als schadevergoeding door de instelling wordt ontvangen. Indien het onroerende zaken betreft, geschiedt de waardebepaling door één of drie onafhankelijke deskundigen.

3. Toepassing van het eerste lid, eerste volzin, blijft achterwege indien de activiteiten van de subsidieontvanger, na toestemming van Onze Minister, door een andere rechtspersoon worden voortgezet en de activa tegen boekwaarde aan die andere rechtspersoon in eigendom zijn overgedragen.

Artikel 28

1. De vergoeding die de instelling betaalt aan een organisatie die zich de ondersteuning van één of meer gesubsidieerde instellingen ten doel stelt, voor door die organisatie aan de instelling ter beschikking gestelde goederen, is niet hoger dan het bedrag dat op grond van de verkrijgings- of vervaardigingsprijs vermindert met de ontvangen investerings-subsidies en bestemmingsgiften berekend wordt, rekening houdend met de geldende afschrijvingspercentages.

2. De vergoeding die de instelling betaalt aan een organisatie die zich de ondersteuning van één of meer gesubsidieerde instellingen ten doel stelt, voor door die organisatie aan de instelling geleverde diensten, is, indien het diensten betreft die in het algemeen door soortgelijke instellingen in eigen beheer worden verricht, niet hoger dan het bedrag dat gelijk is aan de kosten die de instelling zou hebben gehad bij het verrichten van de diensten in eigen beheer.

3. De vergoeding die de instelling betaalt aan een organisatie die zich de ondersteuning van één of meer gesubsidieerde instellingen ten doel stelt, voor door die organisatie aan de instelling geleverde diensten, andere dan bedoeld in het tweede lid, is niet hoger dan het bedrag dat voor het doen verrichten van dergelijke diensten door andere organisaties gebruikelijk kan worden geacht.

Artikel 29

De subsidieontvanger die aan derden goederen ter beschikking stelt of voor derden diensten verricht, brengt daarvoor een vergoeding in rekening die ten minste kostendekkend is, tenzij het derden betreft voor wie de gesubsidieerde activiteiten bestemd zijn; Onze Minister kan ook andere gevallen aanwijzen waarin de bepaling niet geldt.

Artikel 30

1. De subsidieontvanger verstrekt aan de door Onze Minister aangevozen ambtenaren of andere personen op hun verzoek alle bescheiden en inlichtingen die noodzakelijk zijn voor een juiste vervulling van hun taak. De bescheiden worden op één adres getoond en de inlichtingen, op verzoek, schriftelijk verstrekt. Indien de instelling slechts kan voldoen aan deze verplichting door inbreuk te maken op het recht van enig persoon op bescherming van zijn persoonlijke levenssfeer, verstrekt de instelling de verlangde gegevens op zodanige wijze dat deze niet tot personen herleidbaar zijn.

2. Ook anderszins wordt zoveel mogelijk medewerking verleend teneinde de door Onze Minister aangewezen ambtenaren of andere personen in staat te stellen hun taak op een juiste wijze te vervullen.

3. De subsidieontvanger werkt mee aan door of namens Onze Minister ingestelde onderzoeken die erop zijn gericht Onze Minister inlichtingen te verschaffen ten behoeve van de uitvoering van de landelijke functie.

Artikel 31

Indien bij Onze Minister het vermoeden is gerezen dat artikel 28 niet is nageleefd, spant de subsidieontvanger zich desgevraagd in de jaarrekening van de desbetreffende organisatie over te leggen.

Artikel 32

Bij ministeriële regeling kunnen nadere regels worden gesteld omtrent aan de verlening van bepaalde categorieën subsidies te verbinden voorschriften.

HOOFDSTUK V. SUBSIDIEVASTSTELLING EN BETALING

§ 1. De aanvraag tot subsidievaststelling

Artikel 33

1. Binnen dertien weken na afloop van de periode of het project waarvoor subsidie is verleend, dient de subsidieontvanger een aanvraag in voor de subsidievaststelling.

2. De aanvraag voor de subsidievaststelling gaat vergezeld van:

- a. het verslag, bedoeld in artikel 24, eerste lid;
- b. een subsidiedeclaratie;
- c. de jaarrekening(en); en

d. indien de aanvraag is ondertekend door een of meer andere personen dan de personen die op grond van de statuten bevoegd zijn de instelling te vertegenwoordigen: een afschrift van de volmacht op grond waarvan de aanvraag door die andere persoon of personen is ondertekend.

3. Een subsidiedeclaratie kan achterwege blijven indien de daarmee te verstrekken informatie reeds in de in te zenden jaarrekening is opgenomen.

4. Een jaarrekening hoeft niet te worden ingezonden, indien het gaat om:

- a. een projectsubsidie; of
- b. een subsidie aan een publiekrechtelijke rechtspersoon.

Artikel 34

De subsidiedeclaratie geeft een zodanig inzicht dat een verantwoord oordeel kan worden gevormd omtrent de aanwending en de besteding van de subsidie door de instelling en geeft de nodige informatie om de subsidie vast te stellen. De subsidiedeclaratie sluit aan op de indeling van de bij de subsidieaanvraag ingediende begroting. Belangrijke verschillen tussen declaratie en begroting worden toegelicht. Verschillen van meer dan 5% worden in ieder geval belangrijk geacht. In de subsidiedeclaratie van instellingssubsidies wordt de aansluiting tussen de subsidiedeclaratie en de jaarrekening(en) toegelicht.

Artikel 35

1. De afdelingen 2 tot en met 8 van Titel 9 van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek zijn van overeenkomstige toepassing op de jaarrekening, met dien verstande dat de winst- en verliesrekening vervangen wordt door een exploitatierekening; op deze rekening zijn de bepalingen omtrent de winst- en verliesrekening zoveel mogelijk van overeenkomstige toepassing. Bepalingen omtrent winst en verlies zijn van overeenkomstige toepassing op het exploitatiesaldo.

2. De grondslag voor de waardering van activa en passiva is de verkrijgings- of vervaardigingsprijs verminderd met de ontvangen investerings-subsidies en bestemmingsgiften.

3. Onze Minister kan bepalen dat bepalingen van de in het eerste lid bedoelde Titel of onderdelen daarvan niet van toepassing zijn op bepaalde instellingen of categorieën van instellingen.

Artikel 36

1. De jaarrekening en de subsidiedeclaratie zijn ieder afzonderlijk voorzien van een verklaring van een accountant als bedoeld in artikel 393, eerste lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek.

2. De jaarrekening of de subsidiedeclaratie gaat vergezeld van een

rapportage omtrent de naleving van de subsidiebepalingen door de subsidieontvanger, opgesteld door de accountant overeenkomstig een door Onze Minister vast te stellen protocol.

3. De subsidieontvanger draagt er zorg voor dat de accountant meewerkt aan door of namens de departementale accountantsdienst in te stellen onderzoeken naar de door de accountant verrichte (controle)-werkzaamheden. De daaraan verbonden kosten worden geacht te zijn begrepen in de subsidie.

4. Indien de voor het boekjaar begrote exploitatielasten minder dan f 500 000,- bedragen en het totaal van de door het Rijk verleende subsidies met betrekking tot dat jaar minder dan f 250 000,- bedraagt, zijn het eerste en tweede lid niet van toepassing. Voor projectsubsidies blijft het bedrag van de begrote exploitatielasten buiten beschouwing.

§ 2. De vaststelling en betaling van de subsidie

Artikel 37

1. Binnen zes maanden na ontvangst van de aanvraag, bedoeld in artikel 33, geeft Onze Minister een beschikking tot vaststelling van de subsidie.

2. Indien de aanvraag niet binnen de gestelde termijn is ingediend, kan Onze Minister een nadere termijn vaststellen dan wel de subsidie ambtshalve vaststellen.

Artikel 38

1. Onze Minister stelt de subsidie overeenkomstig de subsidieverlening vast.

2. De subsidie kan lager worden vastgesteld, indien:

a. de activiteiten waarvoor subsidie is verleend niet of niet geheel hebben plaatsgevonden;

b. de subsidieontvanger niet heeft voldaan aan verplichtingen, verbonden aan de subsidie;

c. het in artikel 26, tweede lid, bedoelde bedrag of percentage wordt overschreden;

d. de subsidieontvanger onjuiste of onvolledige gegevens heeft verstrekt en de verstrekking van juiste of volledige gegevens tot een andere beschikking op de aanvraag tot subsidieverlening zou hebben geleid;

e. de subsidieverlening anderszins onjuist was en de subsidieontvanger dit wist of behoorde te weten; of

f. de subsidie is verleend onder een voorwaarde en die voorwaarde niet is vervuld.

3. Voor zover het bedrag van de subsidie afhankelijk is van de werkelijke kosten van de activiteiten waarvoor subsidie is verleend, worden kosten die in redelijkheid niet als noodzakelijk kunnen worden beschouwd bij de vaststelling van de subsidie niet in aanmerking genomen.

4. Binnen vier weken na de subsidievaststelling wordt het subsidiebedrag overeenkomstig die vaststelling betaald, onder verrekening van de betaalde voorschotten.

5. De betaling van het subsidiebedrag kan worden opgeschort met ingang van de dag waarop Onze Minister aan de subsidieontvanger schriftelijk kennis geeft van het ernstige vermoeden dat er grond bestaat om toepassing te geven aan artikel 39, tot en met de dag waarop de beschikking omtrent de intrekking of wijziging is bekendgemaakt of de dag waarop sedert de kennisgeving van het ernstig vermoeden dertien weken zijn verstreken.

6. Te veel ontvangen voorschotten of subsidie stort de subsidieontvanger terstond terug, tenzij Onze Minister besluit tot verrekening op andere wijze.

Artikel 39

1. Onze Minister kan de subsidievaststelling ten nadele van de ontvanger wijzigen of intrekken:

a. op grond van feiten of omstandigheden waarvan hij bij de subsidievaststelling redelijkerwijs niet op de hoogte kon zijn en op grond waarvan de subsidie lager dan overeenkomstig de subsidieverlening zou zijn vastgesteld;

b. indien de subsidievaststelling onjuist was en de subsidieontvanger dit wist of behoorde te weten; of

c. indien de subsidieontvanger na de subsidievaststelling niet heeft voldaan aan verplichtingen, verbonden aan de subsidie.

2. De wijziging werkt terug tot en met het tijdstip waarop de subsidie is vastgesteld, tenzij bij de wijziging anders is bepaald.

3. De subsidievaststelling kan niet meer ten nadele van de ontvanger worden gewijzigd indien vijf jaren zijn verstreken sedert de dag waarop zij is bekendgemaakt, dan wel, in het geval, bedoeld in het eerste lid, onder c, sedert de dag waarop de handeling in strijd met de verplichting is verricht of de dag waarop aan de verplichting had moeten zijn voldaan.

HOOFDSTUK VI. UITKERINGEN AAN PROVINCIES EN GEMEENTEN

§ 1. Algemene bepaling

Artikel 40

Uitkeringen aan provincies en gemeenten ten behoeve van het door hun besturen te voeren welzijnsbeleid worden door Onze Minister toegekend met inachtneming van de artikelen 41 tot en met 51, dan wel, in geval van uitkeringen als bedoeld in de artikelen 52 en 53 met inachtneming van de artikelen 49, 54 en 55.

§ 2. Het aanvragen van een uitkering

Artikel 41

1. De aanvraag van een jaarlijkse uitkering wordt uiterlijk dertien weken vóór de aanvang van het kalenderjaar waarop deze betrekking heeft, ingediend.

2. Bij de aanvraag wordt aangegeven welke activiteiten met behulp van de uitkering zullen worden bekostigd, welke doelen daarmee worden nagestreefd en welke kosten met de activiteiten zullen zijn gemoeid.

3. Onze Minister kan op aanvraag ontheffing verlenen van de in het eerste lid genoemde aanvraagtermijn.

Artikel 42

1. Indien in de welzijnsnota dan wel in de mededeling, bedoeld in artikel 8, vierde lid, van de wet, de mogelijkheid daartoe is opgenomen, kan Onze Minister op een bepaald terrein van het welzijnsbeleid uitkeringen, anders dan ten behoeve van projecten, verlenen voor een duur van meer dan een jaar.

2. Een aanvraag van een meerjarige uitkering, anders dan ten behoeve van een project, wordt ingediend vóór een bij ministeriële regeling te bepalen tijdstip, dat voor verschillende activiteiten op het terrein van het welzijnsbeleid verschillend kan worden vastgesteld. Dit tijdstip ligt ten minste dertien weken vóór de aanvang van de periode waarvoor een

uitkering wordt gevraagd. Artikel 41, tweede en derde lid, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 43

1. Onze Minister kan voor projecten uitkeringen verlenen die zich uitstrekken over meer dan één kalenderjaar.

2. Een aanvraag van een meerjarige uitkering ten behoeve van een project wordt uiterlijk dertien weken vóór de aanvang van de periode waarop deze betrekking heeft, ingediend. Artikel 41, tweede en derde lid, is van overeenkomstige toepassing.

§ 3. Het verlenen van een uitkering en de bevoorschotting

Artikel 44

1. Onze Minister geeft een beschikking op de aanvraag binnen dertien weken na ontvangst van de aanvraag. Met het oog op de onderlinge afweging van aanvragen kan bij ministeriële regeling worden bepaald dat op aanvragen wordt beslist op of na een of meer bepaalde data in een kalenderjaar.

2. Indien de beslissing een verlening inhoudt, wordt het bedrag van de te verlenen uitkering vermeld dan wel de wijze waarop dit wordt bepaald en welk bedrag ten hoogste zal worden verleend.

3. De artikelen 17 en 18 zijn van overeenkomstige toepassing.

Artikel 45

Nadat een aanvraag voor een uitkering is ingediend, kan Onze Minister voorschotten verlenen. De artikelen 14, tweede, derde en vierde lid, en 15 zijn van overeenkomstige toepassing.

Artikel 46

1. Bij de verlening van een uitkering kan Onze Minister bepalen dat het uitkeringsbedrag door hem wordt bijgesteld, rekening houdend met de ontwikkeling van het prijspeil of de ontwikkeling in de kosten van de arbeidsvoorwaarden.

2. Met het oog op de toepassing van het eerste lid kan Onze Minister bij de verlening van de uitkering tevens bepalen welk deel van het uitkeringsbedrag in aanmerking zal worden genomen voor een bijstelling in verband met de ontwikkeling van het prijspeil, onderscheidenlijk van de kosten van de arbeidsvoorwaarden.

3. Indien een uitkering met toepassing van het eerste lid wordt bijgesteld, kan de bevoorschotting overeenkomstig worden gewijzigd.

§ 4. Aan de verlening van een uitkering verbonden voorschriften

Artikel 47

De provincie of gemeente doet zo spoedig mogelijk schriftelijk mededeling aan Onze Minister van omstandigheden die van belang kunnen zijn voor een beslissing tot wijziging, intrekking of vaststelling van een uitkering. Daarbij worden de relevante stukken overgelegd.

Artikel 48

Binnen zes maanden na afloop van de periode waarvoor een uitkering is verstrekt, zendt de provincie of gemeente een schriftelijk verslag aan Onze Minister over de activiteiten waarvoor de uitkering is verstrekt.

Artikel 49

1. De provincie of gemeente verstrekt aan de door Onze Minister aangewezen ambtenaren of andere personen op diens verzoek alle bescheiden en inlichtingen die noodzakelijk zijn voor een juiste vervulling van hun taak. De bescheiden worden op één adres getoond en de inlichtingen, op verzoek, schriftelijk verstrekt. Indien de provincie of gemeente slechts kan voldoen aan deze verplichting door inbreuk te maken op het recht van enig persoon op bescherming van zijn persoonlijke levenssfeer, verstrekt de provincie of gemeente de verlangde gegevens op zodanige wijze dat deze niet tot personen herleidbaar zijn.

2. Ook anderszins wordt zoveel mogelijk medewerking verleend ten einde de door Onze Minister aangewezen ambtenaren of andere personen in staat te stellen hun taak op een juiste wijze te vervullen.

3. De provincie of gemeente werkt mee aan door of namens Onze Minister ingestelde onderzoeken die erop zijn gericht Onze Minister inlichtingen te verschaffen ten behoeve van de uitvoering van de landelijke functie.

§ 5. De vaststelling van een uitkering en betaling

Artikel 50

1. Binnen tien maanden na afloop van het kalenderjaar waarvoor een uitkering is verstrekt, legt de provincie of gemeente een verantwoording over, waaruit blijkt in hoeverre de verleende uitkering is besteed ten behoeve van het doel waarvoor zij was bestemd. Indien de uitkering meer bedroeg dan f 250 000,- is de verantwoording voorzien van een verklaring van een accountant als bedoeld in artikel 393, eerste lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek.

2. Het eerste lid is van toepassing ten aanzien van meerjarige uitkeringen, met dien verstande dat een verklaring in zodanig geval wordt overgelegd binnen tien maanden na afloop van het laatste kalenderjaar waarvoor de uitkering is verstrekt.

3. Indien de in het eerste lid bedoelde gegevens voldoende blijken uit de vastgestelde rekening van de provincie of gemeente, kan ter zake worden volstaan met de toezending van de rekening, voorzien van een verklaring van een accountant als bedoeld in het eerste lid, eerste volzin.

Artikel 51

Binnen zes maanden na ontvangst van een verantwoording als bedoeld in artikel 50, eerste lid, of de rekening, bedoeld in artikel 50, derde lid, geeft Onze Minister een beschikking tot vaststelling van de uitkering. Artikel 38, eerste lid, tweede lid, onder a, b, d, e en f, vierde tot en met zesde lid, en artikel 39 zijn van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat de uitkering eveneens op een lager bedrag kan worden vastgesteld indien niet uit een verantwoording als bedoeld in de eerste volzin blijkt dat de uitkering is besteed ten behoeve van het doel waarvoor zij was bestemd.

§ 6. Uitkeringen ten behoeve van verblijfsgerechtigden

Artikel 52

1. De uitkering aan gemeenten in de kosten van integratieprogramma's bedraagt per verblijfsgerechtigde, die op het moment van verlening van de relevante verblijfstitel de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt, een vast bedrag. De uitkering kan ten behoeve van dezelfde persoon slechts éénmaal worden toegekend. Voor de toepassing van deze bepaling wordt

met de uitkering, bedoeld in de eerste volzin, een zodanige uitkering op grond van een overeenkomst tussen Onze Minister en een gemeente inzake het bieden van opvang aan asielzoekers of houders van een voorlopige vergunning tot verblijf gelijkgesteld.

2. De uitkering wordt toegekend aan de gemeente, waar een verblijfs-gerechtigde zich na de verlening van de verblijfstitel voor het eerst in reguliere huisvesting vestigt dan wel ten tijde van de verlening van de verblijfstitel regulier is gehuisvest.

3. Bij de berekening van de uitkering, bedoeld in het eerste lid, worden geen verblijfs-gerechtigden betrokken, aan wie geen integratieprogramma is dan wel wordt aangeboden binnen een jaar nadat hun de relevante verblijfstitel is verleend dan wel binnen een jaar nadat zij zijn gevestigd in reguliere huisvesting.

Artikel 53

Ter bestrijding van kosten van het gelijktijdig huisvesten van dertig of meer verblijfs-gerechtigden, die direct daaraan voorafgaand waren opgevangen in een door of vanwege het Rijk beheerde gemeenschappelijke woonvoorziening, kan aan een gemeente, in aanvulling op de uitkering, bedoeld in artikel 52, een uitkering worden toegekend.

Artikel 54

1. Bij ministeriële regeling worden bepaald:

- a. de hoogte van het bedrag, bedoeld in artikel 52, eerste lid;
- b. hetgeen wordt verstaan onder reguliere huisvesting;
- c. welke elementen het integratieprogramma ten minste bevat;
- d. de wijze van berekening van de uitkering, bedoeld in artikel 53; en
- e. de wijze waarop de uitkeringen, bedoeld in de artikelen 52 en 53, kunnen worden aangevraagd.

2. Bij ministeriële regeling kunnen nadere regels worden gesteld met betrekking tot de uitkeringen, bedoeld in de artikelen 52 en 53.

Artikel 55

1. Onze Minister geeft een beschikking op een aanvraag van uitkeringen als bedoeld in de artikelen 52 en 53 binnen dertien weken na ontvangst van de aanvraag.

2. Indien de beschikking een toekenning van een uitkering inhoudt, wordt die uitkering betaald binnen vier weken na het geven van de beschikking.

3. De artikelen 38, vijfde en zesde lid, en 39 zijn van overeenkomstige toepassing.

4. Onze Minister kan de bevoegdheid tot het beslissen op een aanvraag als bedoeld in de artikelen 52 en 53 overdragen aan het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

HOOFDSTUK VII. SLOTBEPALINGEN

Artikel 56

Bij ministeriële regeling kunnen nadere regels worden gesteld ten aanzien van de inrichting en de wijze van indiening van aanvragen, het beleidsplan, het activiteitenplan, het projectplan, de begroting, de liquiditeitsprognose, de administratie, de jaarrekening, de subsidiedeclaratie, verslagen, de verantwoording en de verklaring van de accountant.

Artikel 57

Onze Minister kan, gelet op het belang dat dit besluit beoogt te beschermen, artikelen buiten toepassing laten of daarvan afwijken voor zover strikte toepassing leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Artikel 58

De houder van een bejaardenpension die in 1994 van Onze Minister subsidie heeft ontvangen ten behoeve van de duurzame huisvesting en verzorging van zorgbehoevende personen, wordt voor de toepassing van dit besluit gelijkgesteld met een instelling.

Artikel 59

De Hoofdstukken I en VI zijn niet van toepassing op uitkeringen die worden verstrekt op grond van een overeenkomst die de Minister van Justitie vóór 1 januari 1996 met een gemeente heeft gesloten inzake het bieden van opvang aan asielzoekers of houders van een voorwaardelijke vergunning tot verblijf.

Artikel 60

1. Het Besluit subsidiëring en stimulering voorzieningen van maatschappelijk en sociaal-cultureel welzijn wordt ingetrokken. Voornoemd besluit blijft evenwel van toepassing op de op grond van dat besluit verleende subsidies en uitkeringen, met uitzondering van de subsidies en uitkeringen die uitsluitend betrekking hebben op een periode vanaf of na de inwerkingtreding van dit besluit.

2. In afwijking van het eerste lid blijft het Besluit subsidiëring en stimulering voorzieningen van maatschappelijk en sociaal-cultureel welzijn van toepassing op uitkeringen voor het jaar 1995 ten behoeve van de stimulering van de totstandkoming van kinderopvangvoorzieningen, de stimulering van de totstandkoming van meldpunten of de stimulering van andere ondersteuningsactiviteiten ten behoeve van kinderopvang en op uitkeringen aan gemeenten voor het jaar 1995 ten behoeve van integratieprogramma's.

Artikel 61

Dit besluit treedt in werking met ingang van 1 januari 1995.

Artikel 62

Dit besluit wordt aangehaald als: Bekostigingsbesluit welzijnsbeleid.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 19 december 1994

Beatrix

De Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport,
Erica Terpstra

Uitgegeven de *negenentwintigste* december 1994

De Minister van Justitie,
W. Sorgdrager

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport. Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 10 januari 1995, nr. 7.

NOTA VAN TOELICHTING

ALGEMEEN

§ 1. Algemeen

Op 29 juni 1994 is de Welzijnswet 1994 in werking getreden met terugwerkende kracht tot 1 januari 1994. Op grond van artikel 9 van die wet is de Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport gemachtigd subsidies en specifieke uitkeringen te verstrekken ten behoeve van activiteiten op beleidsterreinen die op grond van de wet tot de verantwoordelijkheid van het Rijk behoren.

Op grond van artikel 10 van de wet dienen met betrekking tot het verstrekken van vorenbedoelde subsidies en specifieke uitkeringen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels te worden gesteld.

Vanwege de korte termijn tussen de indiening van het wetsvoorstel dat geleid heeft tot de Welzijnswet 1994 (Kamerstukken II 1992/93, 23 315, nr. 2) en de beoogde inwerkingtredingsdatum van die wet, is door middel van artikel 17 van de wet een nieuwe grondslag geboden aan het op de «oude» Welzijnswet gebaseerde Besluit subsidiëring en stimulering voorzieningen van maatschappelijk en sociaal-cultureel welzijn. Dit besluit is gewijzigd bij besluit van 7 juli 1994 (Stb. 581). Dit behelsde uitsluitend (technische) wijzigingen in verband met de inwerkingtreding van de Welzijnswet 1994, de Algemene wet bestuursrecht alsmede de aanpassing van de Vreemdelingenwet. In de nota van toelichting bij dat wijzigingsbesluit is reeds opgemerkt dat het Besluit subsidiëring en stimulering voorzieningen van maatschappelijk en sociaal-cultureel welzijn ook om beleidsinhoudelijke redenen aanpassing behoeft en dat dit zou leiden tot een geheel herzien besluit. Een en ander heeft geresulteerd in het onderhavige bekostigingsbesluit. Dit nieuwe bekostigingsbesluit is aangepast aan de beleidsinhoudelijke wensen en behelst voorts een modernisering van de verschillende procedurele en financieel-administratieve voorschriften. Uit een oogpunt van harmonisatie van regelgeving en procedures is daarbij zoveel mogelijk aangesloten bij het onlangs in werking getreden Bekostigingsbesluit cultuuruitingen.

In het onderhavige besluit is voorts gestreefd naar een zo groot mogelijke uniformiteit van voorschriften. De verschillende vormen van subsidies en specifieke uitkeringen die te onderkennen zijn, maken het echter noodzakelijk verschillende procedures in het leven te roepen. Het zal duidelijk zijn, dat subsidies voor eenmalige projecten deels andere procedurele en administratieve voorschriften kennen dan bijv. meerjarige instellingssubsidies. Ook is er wat dat betreft een duidelijk onderscheid tussen enerzijds een subsidie en anderzijds een uitkering aan een gemeente of provincie die het ontvangen geld, binnen de gestelde grenzen, gebruikt ten behoeve van te voeren beleid.

Een individueel geval zal nooit met alle bepalingen uit de algemene maatregel van bestuur te maken hebben, maar door de inzichtelijke indeling kan ieder op eenvoudige wijze in de algemene maatregel van bestuur vinden welke bepalingen voor hem of haar van belang zijn.

Het onderhavige besluit bevat de algemeen aan het verlenen van subsidies of uitkeringen te verbinden voorschriften. Bij specifieke verleningen van subsidies of uitkeringen kunnen op grond van artikel 10, vierde lid, van de wet aanvullende voorschriften worden gesteld.

§ 2. Subsidiëring

In het onderhavige besluit is een onderscheid gemaakt tussen subsidies en specifieke uitkeringen. In het onlangs ingediende voorstel van wet tot

aanvulling van de Algemene wet bestuursrecht (Derde tranche Algemene wet bestuursrecht) – hierna te noemen: wetsvoorstel Awb-derde tranche – is een groot aantal bepalingen opgenomen omtrent het verstrekken van subsidies (Kamerstukken II 1993/94, 23 700, nr. 2). Een aantal bepalingen van het onderhavige besluit is ontleend aan vorenbedoeld wetsvoorstel. Dit betreft met name de artikelen 7, tweede lid, 12, derde lid, 14, vierde lid, 17, 18, 38 en 39.

Overigens is voor de inhoud van de algemene maatregel van bestuur niet alleen geput uit het wetsvoorstel Awb-derde tranche. Daarnaast is, evenals bij het Bekostigingsbesluit cultuuruitingen, in belangrijke mate geleund op de «Algemene Subsidiebepalingen Gesubsidieerde Instellingen (ASGI)» en de «Algemene Subsidiebepalingen Projecten (ASP)». Dit zijn twee (interne) model-regelingen die worden gehanteerd voor subsidieverlening. Mede naar aanleiding van het onderzoek van de interdepartementale stuurgroep misbruik en oneigenlijk gebruik bij belastingen, sociale verzekeringen en subsidies (ISMO) is een «Handreiking subsidiebeheer» binnen het voormalige Ministerie van WVC vastgesteld waarin is neergelegd hoe gewaarborgd dient te worden dat subsidiegelden op een verantwoorde en controleerbare manier worden besteed. De genoemde (interne) model-regelingen maken daar deel van uit. De modellen bevatten dan ook de voorschriften die bij subsidieverlening in ieder geval moeten worden gesteld om een verantwoord beheer van overheidsmiddelen mogelijk te maken.

Naast dit streven om in ieder geval de voor verantwoording en controle noodzakelijke regels te stellen, is er ook het uitgangspunt om zo min mogelijk regels op te leggen. Dit uitgangspunt kan prima vista met het eerdere in strijd lijken, maar is dat niet. Indien de noodzakelijke minimum-eisen zijn gesteld, kan daarnaast zeker een beroep worden gedaan op de verantwoordelijkheid van de instellingen zelf voor een goed gebruik van de subsidiegelden. Het is met het oog daarop dat gebruik wordt gemaakt van budgetsubsidieering, tenzij er goede redenen zijn daarvan af te wijken. Voor een nadere uiteenzetting over de mogelijke subsidiesystemen verwijs ik naar de toelichting op artikel 5.

§ 3. Specifieke uitkeringen

Het onderhavige besluit heeft ook betrekking op specifieke uitkeringen. Onder specifieke uitkeringen worden onder meer verstaan, uitkeringen uit 's Rijks kas aan gemeenten en provincies. Het is gewenst de betrokken openbare lichamen in beginsel zoveel mogelijk vrijheid te geven ten aanzien van de wijze waarop zij de betrokken activiteiten wensen uit te voeren, zij het uiteraard wel binnen de marges van de doelstelling van de specifieke uitkering. Dit uitgangspunt van een grote mate van vrijheid voor de provincies en gemeenten is de basis voor de (beperkte) regeling van deze categorie specifieke uitkeringen in hoofdstuk VI van het besluit. Vorenbedoeld uitgangspunt leidt alleen uitzondering indien het specifieke uitkeringen aan gemeenten of provincies betreft voor activiteiten die, gezien hun aard, in het algemeen evenzeer door privaatrechtelijke rechtspersonen worden uitgevoerd. In dat geval handelt de gemeente, c.q. de provincie, niet zozeer als openbaar lichaam, maar meer als een «gewone» gesubsidieerde instelling. Het ligt voor de hand om in een zodanige situatie de regels van dit besluit die betrekking hebben op subsidies, van toepassing te laten zijn. Het gaat daarbij immers om een situatie analoog aan die waarin sprake is van een «gewone» gesubsidieerde instelling. Dit maakt een evenwichtige afweging tussen de verschillende instellingen op een bepaald terrein mogelijk, los van de vraag door wie de instelling wordt bestuurd. Artikel 1, tweede lid, regelt om die reden dat op dergelijke specifieke uitkeringen de regels van subsidies van toepassing zijn. Een dergelijke situatie doet zich op het terrein van welzijn (anders dan op het

terrein van cultuur, waar een gelijke bepaling geldt) overigens niet of nauwelijks voor.

Onder specifieke uitkeringen worden niet alleen uitkeringen aan provincies en gemeenten verstaan, maar ook uitkeringen aan derden waarvan de verstrekking afhankelijk is van de verstrekking van een bijdrage door de gemeenten of provincies aan de betrokken derden. In die gevallen is er evenmin aanleiding de (beperkte) regeling van hoofdstuk VI van toepassing te laten zijn. Artikel 1, tweede lid, brengt met zich mee dat ook ten aanzien van zodanige uitkeringen de bepalingen van subsidies van toepassing zijn. Een dergelijke situatie is denkbaar bij het subsidiëren van een instelling in het kader van een experiment dat van landelijk belang is; daar behoort gezamenlijke subsidiëring van een instelling door het Rijk en een gemeente of provincie tot de mogelijkheden.

§ 4. Adviezen

De Raad voor de gemeentefinanciën is in zijn advies van 31 augustus 1994 (Rgf 07.00/001.003) van oordeel, dat de bepalingen van de ontwerp-bekostigings-amvb in zeer algemene zin zijn geformuleerd en niet onredelijk zijn gelet op de bestaande praktijk. De in de nota van toelichting verwoorde uitgangspunten stemmen, volgens de raad, overeen met die van de raad. In algemene zin kan de raad instemmen met de voorliggende regeling en uitgangspunten.

Een kritische kanttekening wordt door de raad geplaatst bij de bepaling in artikel 50 inzake het verlangen van een accountantsverklaring bij uitkeringen van meer dan f 250 000,-. De Raad is van mening dat uitgangspunt behoort te zijn dat een verklaring bij de gemeenterekening volstaat.

De formulering van artikel 50 in het onderhavige ontwerp heeft inmiddels een wijziging ondergaan, in de zin dat de provincie of gemeente een verantwoording over legt waaruit blijkt in hoeverre de verleende uitkering is besteed ten behoeve van het doel waarvoor zij was bestemd en dat bij uitkeringen van meer dan f 250 000,- de verantwoording is voorzien van een verklaring van een accountant.

In de praktijk doen zich knelpunten voor bij het streven naar een geïntegreerde verantwoording (inclusief accountantsverklaring en accountantsrapportage). In de afgelopen jaren is duidelijk geworden dat provincie/gemeenterekening, het verslag van de provincie/gemeente-accountant en de accountantsverklaring niet voldoende tegemoet komen aan de informatiebehoefte. De Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken heeft een projectgroep ingesteld voor een heroriëntatie van het single-auditbeleid (Kamerstukken TK, 1993-1994, 23 400, VII, nr 26). Van deze projectgroep wordt een hernieuwd bestuurlijk kader verwacht voor het beleid met betrekking tot verantwoording en controle van specifieke uitkeringen. In afwachting van de definitieve rapportage van de projectgroep en het kabinetsstandpunt terzake is in deze regeling gekozen voor afzonderlijke verantwoordingen en accountantsverklaringen, zodat aan de informatiebehoefte van het departement in ieder geval op voldoende wijze wordt voorzien.

In gevallen waarin de provincie-/gemeenterekening wel voldoet kan daarmee worden volstaan (zie artikel 50, derde lid).

§ 5. Voorpublicatie

Op grond van artikel 10, derde lid, van de wet is het aan dit besluit ten grondslag liggende ontwerp op 27 juli 1994 gepubliceerd in de Staatscourant (Stcrt 1994, 141). Naar aanleiding hiervan zijn reacties ontvangen

van de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG) en het InterProvinciaal Overleg (IPO).

VNG

De VNG heeft in haar brief van 25 augustus jl. (MAV/406071) een drietal opmerkingen geplaatst bij, zoals zij stelt, meer principiële punten. Het eerste betreft het in het ontwerp gemaakte onderscheid tussen uitkeringen aan gemeenten als openbaar lichaam en uitkeringen (subsidies) aan gemeenten als gewone gesubsidieerde instellingen. De VNG vindt dit onderscheid praktisch gezien onnodig en principieel ongewenst en doet een tekstsuggestie voor artikel 40. De Nota van toelichting is in paragraaf 3 en op de artikelen 6 en 11 gewijzigd. Duidelijk wordt nu gesteld dat de bovenbedoelde situatie op het terrein van welzijn zich niet of nauwelijks voordoet. De desbetreffende bepaling is overeenkomstig het Bekostigingsbesluit cultuuruitingen en is in het voorliggende concept gehandhaafd. Ten eerste voor het geval er in de toekomst wellicht behoefte aan zal bestaan, hoewel er op dit moment nog geen signalen voor zijn. Ten tweede omdat de bepaling ook betrekking heeft op de situatie van gezamenlijke subsidiëring van een instelling door provincie/gemeente en Rijk. Ook dan kan er sprake zijn van een specifieke uitkering; de bepalingen van de subsidies zullen echter van toepassing moeten zijn.

Het tweede punt betreft de afstemming tussen gemeente en Rijk indien beide betrokken zijn bij de financiering van een project dat door derden wordt uitgevoerd. De VNG doet een suggestie voor aanvulling van artikel 13 inzake het vooraf consulteren. Aan de herziening van de Welzijnswet, resulterend in de Welzijnswet 1994 waarop onderhavige algemene maatregel van bestuur weer is gebaseerd, lag als een van de belangrijke overwegingen ten grondslag het neerleggen in het wettelijk kader van een andere manier van omgaan tussen de verschillende overheden; het uitgangspunt van gezamenlijke inspanning en een goede samenwerking tussen overheidsniveaus is met zoveel woorden in de wet opgenomen. Dat in het door de VNG geschetste geval overleg plaatsvindt komt mij, ook gezien het bovenstaande, vanzelfsprekend voor. Derhalve zie ik geen noodzaak om de voorgestelde aanpassing over te nemen.

Het derde punt betreft evenals het advies van de Raad voor de gemeentefinanciën artikel 50 van de voorgelagde ontwerp-amvb. In deze verwijst ik naar het onder paragraaf 4 gestelde.

Ten aanzien van de artikel 16 en 46 (het op grond van ontwikkelingen in het prijspeil of in de kosten van arbeidsvoorwaarden bijstellen van meerjarige subsidie/uitkering) doet de VNG een voorstel voor toevoeging van een artikellid inzake het voeren van overleg. Deze suggestie is niet overgenomen, aangezien de gekozen formulering aansluit bij de bereikte overeenstemming in het overleg met werkgeversorganisaties en het interdepartementale overleg met de ministeries van Sociale Zaken en Werkgelegenheid en van Financiën. Het resultaat is overigens aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal bekend gemaakt (TK 1993-1994, 23 723, nr. 1) door de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid d.d. 2 mei 1994.

Terecht stelt de VNG, dat de in artikel 33, eerste lid, vermelde periode van 13 weken afwijkt van de op dit punt in het Bekostigingsbesluit cultuuruitingen gehanteerde termijn. Hiervoor is bewust gekozen teneinde aan te sluiten bij de huidige praktijk op het welzijnsterrein.

Het IPO heeft bij brief van 29 augustus jl. (ZC 40306/94) kenbaar gemaakt zich in zijn algemeenheid te kunnen vinden in de in het ontwerpbesluit opgenomen algemeen aan het verlenen van subsidies of uitkeringen te verbinden voorschriften.

De reactie betreft verder de artikelen 52 tot en met 55 inzake uitkeringen ten behoeve van verblijfsgerechtigden. Het IPO wenst dat provincies middelen ter beschikking krijgen voor de uitvoering van ondersteunende activiteiten voor huisvesting en opvang van verblijfsgerechtigden. Aan deze bezwaren van het IPO wordt niet tegemoet gekomen.

VluchtelingenWerk heeft voor ondersteuning van gemeenten een gesubsidieerde taak. VluchtelingenWerk bestrijkt van uit drie regionale bureaus het hele land. Mochten gemeenten desondanks behoefte hebben aan extra ondersteuning, dan kan deze worden ingekocht bij de bovenlokale steunfuncties minderheden vanuit de uitkering die gemeenten kunnen ontvangen voor integratieprogramma's voor verblijfsgerechtigden op basis van de Bijdrageregeling Integratie Verblijfsgerechtigden.

§ 6. Beroep

De wijze waarop beroep kan worden ingesteld tegen beschikkingen op grond van deze regeling is geregeld in de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Artikel 1

In dit artikel zijn geen begrippen opgenomen die in de Welzijnswet 1994 zijn omschreven. Die wet bepaalt immers in artikel 1 dat de aldaar gehanteerde begrippen ook gelden voor de op die wet berustende bepalingen. Hieronder vallen onder meer de bepalingen van dit besluit. Waar dus in het onderhavige besluit gesproken wordt over Onze Minister, welzijnsbeleid, uitvoerend werk, steunfunctiewerk of landelijke functie wordt daaronder verstaan hetgeen de wet daaronder verstaat.

In artikel 1, eerste lid, onder c, is een omschrijving opgenomen van het begrip «project». Onder deze omschrijving kunnen bijvoorbeeld vallen onderzoeken, innovatieve activiteiten en investeringen.

Naar aanleiding van de definitie van «instellingssubsidie» wordt opgemerkt dat onder de kosten van de structurele activiteiten van een instelling uiteraard ook de «overhead-kosten» (waaronder de kosten van de huur van een pand, verzekeringen e.d.) kunnen worden verstaan.

In de definitie van het begrip «specifieke uitkeringen» wordt verwezen naar artikel 9 van de wet. Onder dit begrip vallen derhalve alleen uitkeringen op terreinen die tot de verantwoordelijkheid van het Rijk behoren. Dit betreffen activiteiten in het kader van de landelijke functie (artikel 1, onder e, van de wet; innovatie, stimulering, internationale activiteiten e.d.) alsmede activiteiten die op grond van het op artikel 5 van de wet gebaseerde Besluit afwijking verantwoordelijkheidstoedeling welzijnsbeleid tot de verantwoordelijkheid van het Rijk worden gerekend.

Artikel 2

Het is de bedoeling dat betrokkenen tevoren weten welke activiteiten prioritair voor subsidie of een uitkering in aanmerking komen. Belangheb-

benden kunnen in de eerste plaats in de welzijnsnota te rade gaan om te zien welke activiteiten voor subsidiëring in aanmerking kunnen komen. In een aantal gevallen kan het zich voordoen dat de betrokkenen uit de welzijnsnota niet voldoende informatie kunnen putten. Zo kan het zijn dat de beleidsvoornemens in de welzijnsnota op een bepaald terrein te globaal zijn weergegeven. Voorts kan de discussie met de Staten-Generaal over de welzijnsnota aanleiding zijn om van de daarin neergelegde voornemens af te wijken. Ook onafhankelijk van de discussie met de Staten-Generaal kan zich een wijziging voordoen in de (hoofdpijnen van) het welzijnsbeleid. In deze gevallen dient door de Minister, om de belanghebbenden te informeren, openbaar te worden gemaakt wat de voornemens met betrekking tot de subsidiëring of het verstrekken van uitkeringen zijn. Artikel 2 houdt een voorschrift in met die inhoud. Het openbaar maken kan onder meer geschieden door mededeling in de memorie van toelichting bij de begrotingswet voor VWS of door een mededeling als bedoeld in artikel 8, vierde lid, van de wet.

Artikelen 3 en 4

Deze bepalingen bevatten een aantal voorwaarden waaraan in ieder geval dient te zijn voldaan alvorens tot een positieve beslissing op een aanvraag kan worden overgegaan. Uit het in artikel 3, onder a, opgenomen voorbehoud volgt dat het bij de onderhavige maatregel niet om een zogenaamde «open eind»-regeling gaat. Ook al heeft een aanvrager voldaan aan alle inhoudelijke en administratieve eisen om voor de verlening van een subsidie of uitkering voor een bepaalde activiteit in aanmerking te komen, dan nog ontvangt hij op zijn aanvraag geen positieve beschikking indien er geen gelden (meer) ter beschikking staan.

Bedoeld voorbehoud is met name ook essentieel ingeval de verlening een meerjarige subsidie betreft. Een subsidieverlening voor bijvoorbeeld 4 jaar geschiedt immers altijd vóór de vaststelling van de begrotingswetten van VWS die betrekking hebben op het tweede tot en met vierde jaar van die meerjarige verlening. De Tweede Kamer kan dus door amendering (verlaging) van die (toekomstige) begrotingen bewerkstelligen dat een subsidieverlening door de Minister niet meer verwezenlijkt kan worden doordat de nodige gelden op de begroting daarvoor ontbreken. In de desbetreffende subsidieverleningen (beschikkingen) dient daarom uitdrukkelijk het voorbehoud van voldoende begrotingsmiddelen te worden gemaakt.

Naast de in de artikelen 3 en 4 genoemde voorwaarden geldt uiteraard, dat ook voldaan dient te zijn aan het bij of krachtens de wet bepaalde (o.m. het onderhavige bekostigingsbesluit, de daarop gebaseerde ministeriële regelingen alsmede de krachtens artikel 10, vierde lid, van de wet eventueel gegeven voorschriften).

Artikel 5

Voor het berekenen van een subsidie zijn verschillende methoden denkbaar. In de praktijk worden die verschillende methoden ook gehanteerd. Artikel 5 geeft de Minister de mogelijkheid voor verschillende terreinen en/of verschillende typen subsidierelaties regels te stellen over de in die gevallen te hanteren berekeningsmethode. Aan de volgende methoden kan worden gedacht, waarbij de methode van output-subsidiëring de voorkeur verdient, tenzij er goede redenen zijn hiervan af te wijken:

- een *bijdrage in eenmalige kosten* (bijv. investeringssubsidie);
- *outputsubsidie*; daarbij wordt het subsidiebedrag vastgesteld door het aantal te subsidiëren eenheden van te leveren activiteiten of producten (output) te vermenigvuldigen met een bepaald door de subsidieverlener vast te stellen normbedrag per eenheid output. Zo zou een subsidie

dat aan een instelling wordt verleend, kunnen worden gebaseerd op het aantal gerealiseerde cursusdagdelen. Dit aantal wordt vervolgens vermenigvuldigd met het daarvoor vastgestelde normbedrag.

– *inputsubsidie*; daarbij wordt het subsidiebedrag vastgesteld door een bepaald aantal eenheden input (bijvoorbeeld personeelsleden). Soms zijn activiteiten of prestaties niet in een bepaalde output-eenheid te meten. Bij de subsidieverlening wordt het aantal te subsidiëren eenheden input vastgesteld en vermenigvuldigd met een door de Minister vastgesteld normbedrag.

– naast de output- en de inputsubsidieëring is er nog een derde vorm van budgetfinanciering, soms *lump-sumsubsidie* genoemd; bij de subsidieverlening wordt een bepaald subsidiebedrag vastgesteld ten behoeve van de uitvoering van de activiteiten (voor zover) die zijn opgenomen in het (gedeelte van het) activiteitenplan waarmee de subsidieverlener instemt.

– naast de bovengenoemde manieren waarop het subsidiebedrag kan worden vastgesteld, is er de methode van de zgn. *exploitatie-subsidie*; daarbij worden de werkelijk gemaakte (subsidieabele) kosten gesubsidieerd tot het maximum dat door de subsidieverlener bij de subsidieverlening wordt vastgesteld. Deze laatste vorm van subsidiëring komt overigens op het gebied van welzijn nagenoeg niet meer voor.

Dat de subsidie op verschillende manieren kan worden berekend, is niet alleen een financieel-technische kwestie. De wijze van berekenen is ook in ander opzicht van invloed op de relatie van de gesubsidieerde ten opzichte van de subsidieverlener. Bij budgetsubsidies (outputsubsidies, inputsubsidies en lump-sumsubsidie) is de gesubsidieerde bijvoorbeeld vrijer in de besteding van de gelden dan bij een exploitatie-subsidie. Bij budgetsubsidieëring is het in beginsel aan de subsidieontvanger overgelaten om te beoordelen hoe hij met de hem toegewezen middelen wil komen tot de te leveren prestatie. Hij, en niet de subsidieverlener, bepaalt hoe hij de gelden op de meest efficiënte wijze inzet. Daar staat tegenover dat bij een budgetsubsidie de gesubsidieerde in beginsel ook zelf het risico loopt bij overschrijding van bepaalde kosten; een eventueel voordelig saldo, na uitvoering van de activiteiten, behoeft ook in beginsel niet (tot een bepaald maximum) aan de subsidieverlener te worden teruggestort. Dit laatste heeft in artikel 26 nader invulling gekregen.

Systemen van budgetsubsidieëring hebben de voorkeur, omdat daarmee verschillende doeleinden kunnen worden bereikt: naast kostenbeheersing zijn dat verbetering van de doelmatigheid en het geven van een grotere eigen verantwoordelijkheid en vrijheid aan de subsidieontvangers. Kenmerkend voor deze subsidiesystematiek is, dat de bemoeienis van de subsidieverlener beperkt blijft tot enkele belangrijke aspecten (toetsing aan voorschriften, vaststellen subsidieabele aantal eenheden, instemming met activiteitenplan en afrekening). Bemoeiing met details (zoals beoordeling van elke afzonderlijke begrotings- of uitgavepost) is, anders dan bij een systeem van exploitatie-subsidie, niet aan de orde.

Er zij op gewezen dat het voorgaande niet wil zeggen dat de informatie-behoefte van de Minister bij budgetsubsidieëring geringer is dan bij exploitatie-subsidiesystemen. Ook als subsidie wordt verstrekt volgens een systeem van budgetsubsidieëring, is het nodig dat bij de subsidieaanvraag een begroting wordt gevoegd. Ook al is die informatie wellicht niet nodig om te komen tot de vaststelling van het subsidiebedrag, zij kan wel nodig zijn om te komen tot een beoordeling van de in de artikelen 3 en 4 genoemde uitgangspunten.

Overigens zijn ook verschillende combinaties van subsidiesystemen mogelijk. In dit verband wordt opgemerkt dat in het «oude» bekostigingsbesluit (artikel 4) een limitatieve opsomming was gegeven van verschillende subsidiesystemen. Deze opsomming bleek in de praktijk te beperkt,

juist omdat vaak behoefte bestond aan een combinatie van de verschillende systemen.

Artikelen 6 en 11

In het besluit wordt een onderscheid gemaakt tussen «instellings-subsidies» en «projectsubsidies». Bij de eerste gaat het om de ondersteuning van instellingen die voor (een deel van) hun structurele activiteiten subsidie krijgen. Vaak zal het daarbij gaan om subsidiëring in aansluitende perioden. Bij projectsubsidies gaat het om incidentele projecten. Bij een projectsubsidie is de informatie die wordt gevraagd toegespitst op het te subsidiëren project; bij instellingssubsidiëring is naast informatie over de te subsidiëren activiteiten ook informatie over het reilen en zeilen van de instelling als zodanig nodig. Dat verklaart de verschillen tussen enerzijds de artikelen 6 en volgende, en anderzijds de artikelen 11 en volgende.

Bij een instellingssubsidie wordt dan ook een begroting van de hele instelling gevraagd. Uitgangspunt bij de subsidieverlening is, dat de behoefte aan subsidie moet worden aangetoond. De subsidiebehoefte zal overigens niet alleen afhankelijk zijn van de actuele exploitatie van de desbetreffende instelling, maar ook van ontwikkelingsplannen die bij de instelling bestaan en waarover met de Minister afspraken over meerdere jaren kunnen worden gemaakt. Aan de meerjarige subsidieverlening ligt immers ook de ministeriële verantwoordelijkheid voor de continuïteit van de gesubsidieerde instellingen ten gronde.

In dit licht bezien is het noodzakelijk dat subsidieverleningen gebaseerd worden op een voldoende inzicht in de totale exploitatie van de betrokken instellingen. Alleen op die wijze kan de behoefte aan de subsidie zakelijk worden aangetoond. Ook kan aldus recht worden gedaan aan de ministeriële verantwoordelijkheid voor de rechtvaardige verdeling van schaarse financiële middelen met het oog op de continuïteit van het totaal van de gesubsidieerde instellingen en met inachtneming van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het vorenstaande brengt met zich dat informatie van en uitgebreide controle op de ontvanger van een instellingssubsidie mogelijk moet zijn en dat de continuïteit van die subsidieontvanger zo veel mogelijk gewaarborgd moet zijn. Dit is dan ook de reden dat een instellingssubsidie in principe alleen kan worden verleend aan een privaatrechtelijke rechtspersoon met volledige rechtsbevoegdheid. Projectsubsidies kunnen ook worden verleend aan natuurlijke personen en aan rechtspersonen met beperkte rechtsbevoegdheid. Bij projectsubsidies, waar het om incidentele activiteiten gaat, is de relatie van de organisator van het project met de subsidiënt (wat het te subsidiëren project betreft) in het algemeen kortstondig. Naast de informatie en controle op het project is geen informatie en uitgebreide controle op de instelling als zodanig noodzakelijk. Dat maakt het ook mogelijk om initiatieven die zich buiten de gebruikelijke kaders voordoen te ondersteunen.

Aanvragen dienen op grond van artikel 4:1 Awb te worden ingediend bij degene die daarop moet beslissen, dus bij de Minister. Voorts moeten ze uiteraard worden ingediend door het orgaan van de instelling dat daartoe bevoegd is, dus door of namens het orgaan dat op grond van de statuten daartoe bevoegd is verklaard (dit is veelal het bestuur).

Het tweede lid van artikel 6 geeft aanwijzingen voor de inhoud van het activiteitenplan. Het in de tweede volzin van deze bepaling opgenomen vereiste dat moet worden weergegeven op welke wijze de activiteiten worden uitgevoerd, betekent niet dat in het activiteitenplan een volledig inzicht moet worden gegeven van de interne bedrijfsvoering. Zeker bij een budgetsubsidie zou een vraag om dergelijke informatie ook niet passen.

Daarnaast is uitdrukkelijk bepaald dat de subsidieaanvrager in het activiteitenplan dient aan te geven op welke wijze wordt voldaan aan de wettelijke subsidievoorwaarde dat het werk van verantwoorde kwaliteit is. Deze voorwaarde is nader uitgewerkt in artikel 7, tweede en derde lid, van de wet. Overigens zij opgemerkt dat aan die subsidievoorwaarde o.m. kan worden voldaan door deelname aan een landelijk kwaliteitssysteem als bedoeld in artikel 7, vierde lid, van de wet.

In de artikelen 6, derde lid, en 11, vierde lid, is onder andere bepaald dat de begroting inzicht moet geven in de baten en lasten van de activiteiten waarvoor subsidie wordt gevraagd. Of baten en lasten betrekking hebben op de betrokken activiteiten zal uiteraard per geval moeten worden bezien. Onder baten kunnen onder meer worden verstaan: contributies, eigen bijdragen, schenkingen, legaten en andere financiële bijdragen, waaronder subsidies.

Artikelen 7 en 12

Artikel 7, eerste lid, onder c, schrijft voor dat een volledig overzicht van de financiële toestand van de instelling wordt verstrekt. Hiermee wordt beoogd de subsidieverlener in staat te stellen te beoordelen of een instelling bedrijfseconomisch gezien gezond is. Het overzicht zal in de praktijk gegeven kunnen worden door het inzenden van de balans over het afgelopen jaar, zonodig aangevuld met informatie over de ontwikkelingen die sedertdien hebben plaatsgevonden. Dit is een toepassing van het algemene beginsel dat bij het vragen van informatie, zoals (financiële) stukken, ten behoeve van de subsidieverlener niet steeds nieuwe stukken dienen te worden geproduceerd maar dat zo veel als mogelijk is bij de informatie aan de subsidiegever gebruik moet worden gemaakt van stukken die de instelling in verband met zijn eigen functioneren toch al produceert.

Anders dan bij instellingssubsidies zal voor projectsubsidies het volledig overzicht van de financiële situatie slechts in een beperkt aantal gevallen nodig zijn. Om die reden is een zodanig overzicht voor projectsubsidies in artikel 12, tweede lid, niet imperatief voorgeschreven.

Ten aanzien van de artikelen 7, eerste lid, onder d, en 12, eerste lid, onder c, wordt het volgende opgemerkt.

In de statuten van een privaatrechtelijke instelling staat steeds vermeld welke personen bevoegd zijn de instelling te vertegenwoordigen. Deze personen zijn dus ook bevoegd namens die instelling (subsidie)aanvragen te ondertekenen. Ingevolge onderdeel a van voornoemde artikelleden dient bij de aanvraag een afschrift van de statuten te worden overgelegd, zodat het in beginsel voor de Minister duidelijk zal zijn of de aanvraag door de bevoegde personen is ondertekend.

Het komt echter voor dat de aanvraag niet door de in de statuten bedoelde personen is ondertekend, maar door personen die daartoe een volmacht hebben gekregen van de personen, bedoeld in de statuten. Teneinde de Minister in staat te stellen ook in dat geval op eenvoudige wijze te kunnen controleren of de aanvraag bevoegdlijk is ondertekend, is in de artikelen 7 en 12 voorgeschreven dat in zodanig geval bij de aanvraag voor een jaarlijks instellingssubsidie of een projectsubsidie tevens een afschrift van de betrokken volmacht dient te worden overgelegd.

Een en ander geldt ingevolge artikel 9, eerste lid, laatste volzin, tevens voor aanvragen van meerjarige instellingssubsidies.

De in de artikelen 7, tweede lid, en 12, derde lid, opgenomen bepaling is grotendeels ontleend aan artikel 4.2.8.2.6. van het wetsvoorstel Awb-derde tranche. De betrokken bepaling is in de eerste plaats

ingegeven door de rapportage over het eerste spoor van het geïntegreerd subsidiebeleid (Kamerstukken II 1991/92, 22 150, nr. 5). Daarin werd geconstateerd dat in situaties waarin verschillende bestuursorganen subsidie verstrekken voor dezelfde of in hoofdzaak dezelfde activiteiten, het zaak is na te gaan in hoeverre dit leidt tot een onwenselijke cumulatie van subsidies.

De betrokken bepaling beoogt hieraan tegemoet te komen door voor te schrijven dat bij de aanvraag melding moet worden gemaakt van eventuele bij andere bestuursorganen ingediende aanvragen, voor zover die aanvragen althans betrekking hebben op dezelfde begrote uitgaven. Aldus kan een ongewenste cumulatie van subsidies worden voorkomen en wordt de betrokken subsidieverstrekkers de mogelijkheid geboden hun besluitvorming ter zake onderling af te stemmen. Voor een goed begrip wordt opgemerkt dat de betrokken bepaling een aanvulling vormt op de artikelen 6, derde lid, en 11, vierde lid. In die artikelliden is bepaald dat ook andere inkomsten, die betrekking hebben op de activiteiten waarvoor subsidie wordt gevraagd, in de begroting moeten worden vermeld. Daardoor zal als regel genoegzaam uit de begroting blijken in hoeverre de activiteiten, waarvoor subsidie is aangevraagd, mede door andere bestuursorganen worden gesubsidieerd. Dit kan echter anders zijn, indien de aanvrager een subsidie-aanvraag voor dezelfde begrote uitgaven bij verschillende bestuursorganen heeft ingediend. Dit hoeft uit de begroting niet te blijken, zodat op dit punt de onderhavige bepaling aanvullend werkt.

De artikelen 7, tweede lid, en 12, derde lid, hebben eveneens betrekking op andere financiële bijdragen dan subsidies. Zolang niet op verzoeken om zodanige bijdragen is beslist, behoeven deze immers evenmin uit de begroting te blijken. Aangezien een eventuele andere financiële bijdrage in de betrokken activiteiten uiteraard gevolgen zal kunnen hebben voor de hoogte van de subsidie, is het gewenst dat de Minister in een zo vroeg mogelijk stadium van een aanvraag voor een zodanige bijdrage op de hoogte is. In een voorkomend geval is afstemming mogelijk met de organisatie bij wie de betrokken aanvraag is ingediend.

Overigens zij opgemerkt dat de mededeling omtrent de aanvraag van andere subsidies of financiële bijdragen uiteraard ook in zal dienen te houden, het bedrag waarvoor bij dat andere bestuursorgaan of die andere organisatie subsidie of een bijdrage is verzocht.

Artikelen 8, 9 en 10

Het «oude» bekostigingsbesluit was niet goed toegesneden op meerjarige instellingssubsidies.

Vooraf in gevallen waar het gaat om instellingen waarvan, ook blijkens de welzijnsnota, vaststaat dat het beleid is gericht op langdurige subsidiëring en waar tevens de instelling om goed te kunnen functioneren lang van te voren verplichtingen moet aangaan, kan het nuttig zijn om tot meerjarige subsidiëring te kunnen overgaan. Het geeft de instellingen ook de mogelijkheid om een beleid op langere termijn te voeren. Omdat aan de instelling voor een langere periode bekend is wat het subsidiebedrag is, kan de instelling in een bepaald jaar minder uitgeven dan de verleende subsidie («sparen») en zo in een volgend jaar meer geld beschikbaar hebben voor bijzondere (subsidiabele) activiteiten.

Het is ook voor de beleidsontwikkeling van de overheid, dus bij de ontwikkeling van de voornemens die in de welzijnsnota dienen opgenomen te worden, van belang te weten wat vorenbedoelde instellingen voor voornemens hebben. Het is daarom de bedoeling dat de aanvraag voor een meerjarig instellingssubsidie in beginsel eerder wordt ingediend dan voor een éénjaarlijks subsidie. Het spreekt vanzelf dat de daarin opge-

nomen activiteiten dan in veel gevallen op een minder concreet niveau kunnen worden aangeduid dan bij een aanvraag voor een jaarlijks subsidie. Dat is echter geen bezwaar: op grond van artikel 10 dient tijdig een nadere concretisering te worden ingediend, eventueel (het eerste jaar) gecombineerd met een wijziging van de eerder ingediende aanvraag.

Artikel 11

Het is de bedoeling dat de Minister de mogelijkheid heeft tot het verstrekken van projectsubsidies die zich uitstrekken over meerdere kalenderjaren. Dit wordt uitdrukkelijk bepaald in het eerste lid van artikel 11. Met name bij projectsubsidies kan de mogelijkheid om voor meerdere jaren subsidie toe te kennen nuttig zijn. Voorbeelden van zodanige subsidies zijn subsidies voor investeringen of voor onderzoeken dan wel projecten in het kader van innovatiebeleid.

Artikel 13

De beslissing op een subsidieaanvraag is een beschikking in de zin van de Algemene wet bestuursrecht. Uit het in het eerste lid gehanteerde begrip «beschikking» volgt dat de beslissing schriftelijk dient te worden megedeeld en een motivering dient te bevatten (artikelen 1:3 en 4:16 Awb).

De termijn voor de te nemen beslissing komt overeen met de in het «oude» bekostigingsbesluit gehanteerde termijn. De beschikking ten aanzien van een instellingssubsidie zal, gezien de voorgeschreven beslistermijn, nagenoeg steeds worden gegeven onder de voorwaarde dat de wetgever de nodige middelen ter beschikking stelt. De begroting zal op dat tijdstip immers nog niet zijn vastgesteld.

Indien de Minister, ondanks een tijdig ingediende aanvraag, het genoemde tijdstip niet haalt, betekent dat niet dat de gevraagde subsidie geacht wordt te zijn verleend. Het betekent wel dat de aanvrager, op grond van de Algemene wet bestuursrecht, een bezwaarschrift kan indienen.

Artikel 14

Bij instellingssubsidies zal steeds van bevoorschotting sprake zijn. De Minister kan voor de bevoorschotting nadere regels geven (tweede lid). Het is overigens niet zonder meer vaststaand dat de bevoorschotting 100% van het subsidiebedrag moet betreffen. Het is ook mogelijk, zeker bij projectsubsidies, dat wordt bevoorschot tot bijv. 90% en dat het restant bedrag wordt betaald bij de subsidievaststelling. Daarmee is ook een (extra) stimulans voor de subsidieontvanger ingebouwd om de nodige stukken voor de vaststelling van de subsidie in te dienen.

Bevoorschotting kan geschieden «nadat de aanvraag is ingediend». Hiermee wordt uiteraard bedoeld de indiening van de *volledige* aanvraag; derhalve nadat alle daarbij behorende stukken zijn ingediend. In het algemeen zal uiteraard de subsidieverlening vóór het moment van de bevoorschotting zijn gelegen. De mogelijkheid tot bevoorschotting bestaat op grond van artikel 14 echter al vanaf het moment van de aanvraag en is dus niet gekoppeld aan het moment waarop de aanspraak op subsidie ontstaat (de subsidieverlening). Dat is gebeurd, omdat het in de praktijk soms voorkomt dat die beschikking plaatsvindt nadat de periode waarvoor de subsidie is bedoeld, al is aangevangen. In dat opzicht is deze regeling als een «lex specialis» ten opzichte van het Besluit verlening voorschotten 1994 te beschouwen. Voor het overige zal dat besluit (dat overigens vooral «interne» werking binnen de rijksorganisatie heeft) uiteraard in acht worden genomen.

Het vierde lid is ontleend aan artikel 4.2.7.5. van het wetsvoorstel Awb-derde tranche. Als overwogen wordt de subsidietoezegging met terugwerkende kracht in te trekken of ten nadele van de subsidieontvanger te wijzigen, ligt daaraan veelal een aan de ontvanger toe te rekenen handeling ten grondslag. Het kan dan ongewenst zijn dat gedurende de periode van de voorbereiding van de intrekking- of wijzigingsbeschikking toch nog betalingen aan de subsidieontvanger moeten worden gedaan. Derhalve is voorzien in een beperkte mogelijkheid om deze betalingen op te schorten.

Artikel 15

Bij meerjarige subsidies is het voor de subsidieontvanger van belang om tevoren te weten hoe de verdeling van het te bevoorschotten bedrag over de verschillende jaren zal plaatsvinden. Bij de bepaling van deze bedragen zal rekening worden gehouden met de ingediende liquiditeitsprognose. Als overigens door de subsidieontvanger bijvoorbeeld een gewijzigde liquiditeitsprognose wordt ingediend dan wel uit de jaarlijks in te dienen begroting blijkt dat de liquiditeitsbehoefte wezenlijk veranderd is, zal dit uiteraard kunnen leiden tot een aanpassing van de betrokken bedragen.

Artikel 16

Artikel 16, eerste lid, biedt de mogelijkheid om subsidies te verhogen of verlagen in verband met de ontwikkelingen van het prijspeil of de arbeidsvoorwaarden. De in de aanvraag opgenomen gegevens zijn gebaseerd op het niveau van de loonkosten in het jaar van indiening. Dat betekent dat de Minister bij de toekenning van een instellingssubsidie zal uitgaan van bijgestelde cijfers. Nu de WAGGS wordt ingetrokken is in overleg met het betrokken veld een nieuw systeem uitgewerkt om te komen tot bijstelling van subsidiebedragen in verband met ontwikkeling van loonkosten, het zgn. post-WAGGS-systeem. In dat systeem is een grotere verantwoordelijkheid neergelegd bij het overleg tussen werkgevers en werknemers om, met inachtneming van de (na overleg met het veld) door de subsidierende overheid vastgestelde norm en de gestelde eisen omtrent kwantiteit en kwaliteit van de activiteiten, te komen tot een afweging op welke wijze de loonontwikkeling vorm krijgt.

Voor de goede orde zij opgemerkt, dat het niet in de bedoeling ligt om projectsubsidies in dit kader bij te stellen.

Indien de Minister gebruik maakt van de bevoegdheid om tot bijstelling over te gaan, is het veelal noodzakelijk het verleende subsidiebedrag te splitsen in een deel waarop een (eventuele) prijsbijstelling zal plaatsvinden en een deel waarop een (eventuele) bijstelling in verband met de arbeidskosten zal plaatsvinden. Daarom is in het tweede lid opgenomen dat de Minister het subsidiebedrag met het oog daarop kan splitsen in twee componenten. De vaststelling van die componenten zal door de Minister geschieden op basis van de bij de subsidieaanvraag ingediende begroting.

Artikel 17

Deze bepaling is ontleend aan artikel 4.2.6.1. van het wetsvoorstel Awb-derde tranche. Het artikel regelt de intrekking en wijziging van de subsidieverlening met terugwerkende kracht. Dit is mogelijk indien sprake is van omstandigheden die (mede) voor rekening van de subsidieontvanger komen.

De in onderdeel a genoemde grond spreekt voor zichzelf. Onderdeel a zal veelal kunnen worden toegepast in geval van faillissement en soms in

geval van surséance van betaling. Immers, faillissement zal meestal, en surséance kan meebrengen dat de activiteiten waarvoor de subsidie is toegezegd niet of niet geheel meer plaatsvinden of zullen plaatsvinden. In dat geval kan de Minister tot intrekking of wijziging overgaan alsmede, daarop vooruitlopend, de betaling van eventuele voorschotten opschorten (artikel 14, vierde lid). Ook indien de activiteiten om andere redenen niet hebben plaatsgevonden of zullen plaatsvinden, zal daarvoor uiteraard geen subsidie worden verstrekt.

Onderdeel b maakt het mogelijk de subsidietoezegging te wijzigen of in te trekken in verband met het niet nakomen van aan de subsidie verbonden verplichtingen.

Onderdeel c ziet op het verstrekken van onjuiste gegevens. Hierbij is niet de eis gesteld dat de subsidieontvanger van die onjuistheid op de hoogte was of behoorde te zijn. Wel kan de verwijtbaarheid, net als bij de overige in het eerste lid genoemde gronden, een rol spelen bij het bepalen van de omvang van de verlaging van het toegezegde bedrag.

De vraag kan rijzen wanneer in geval van onjuiste ramingen gesteld kan worden dat dit dient te leiden tot een verlaging van de verleende subsidie. Of een raming «onjuist en onvolledig» is moet bij een budgetsubsidie worden beoordeeld op het moment van de subsidieverlening. Latere wijziging van de gegevens doet niet meer ter zake (ten voordele of ten nadele van de gesubsidieerde). Bij een dergelijk subsidiesysteem wordt namelijk het subsidiebedrag gebaseerd op de op dát moment bekende gegevens, en bij een budgetsubsidie, waarbij de subsidie wordt vastgesteld op basis van een activiteitenplan zijn dat ramingen. Zijn die ramingen op zich, als raming, juist, dan blijven die de basis voor de subsidieberekening. Daarom is ook in artikel 16 uitdrukkelijk de mogelijkheid opgenomen om voor bepaalde kosten wel tot een tussentijdse bijstelling te komen. Anders gezegd: het is niet de bedoeling dat in een geval waarin bij een budgetsubsidie de kosten van de activiteiten lager uitvallen door efficiënt handelen van de gesubsidieerde instelling, het voordeel via een wijziging van de subsidieverlening wordt «afgeroomd» met als argument dat de destijds verstrekte gegevens onjuist blijken te zijn.

Bij de in onderdeel d genoemde grond gaat het om gevallen, waarin de subsidietoezegging kennelijk onjuist is, anders dan als gevolg van het verstrekken van onjuiste gegevens door de subsidieontvanger. Gedacht kan worden aan kennelijke typefouten of berekeningsfouten van de zijde van de Minister. Ook in gevallen waarin de subsidieontvanger uit eerdere contacten met het ministerie niet in redelijkheid kan menen dat de Minister de beschikking heeft willen geven zoals zij naar de letter luidt, kan de subsidieontvanger zich niet op het formele standpunt stellen dat de letter van de beschikking steeds beslissend is.

Onderdeel e ziet op de mogelijkheid de subsidie in te trekken of te wijzigen indien een aan de subsidie verbonden voorwaarde niet is vervuld. Gedacht kan in dit verband bijvoorbeeld worden aan de voorwaarde dat de wetgever voldoende middelen heeft toegestaan. Overigens zal het in dit geval, met name bij structurele subsidies, veelal niet zorgvuldig zijn om de subsidietoezegging met terugwerkende kracht te wijzigen. Bij de wijzigingsbeschikking zal dan moeten worden bepaald op welke termijn de wijziging plaatsvindt. Het tweede lid biedt hiertoe de mogelijkheid.

De omvang van de verlaging hangt van verschillende factoren af. In het geval onder a, zal de subsidie uiteraard op nihil worden vastgesteld indien de gesubsidieerde activiteit in het geheel niet is verricht. Maar ook als de activiteiten gedeeltelijk wel zijn verricht, kan vaststelling op nihil in de rede liggen. Vaak zal dan immers gezegd moeten worden dat niet de activiteit is verricht die de Minister bij de subsidietoezegging voor ogen

stond. Zo zal de Minister geen subsidie hoeven te geven – ook geen half subsidie – voor een maar half uitgevoerd onderzoek. Uiteraard dient ook bij het vaststellen van de subsidie op een lager bedrag dan strikt rekenkundig overeenkomt met het niet verrichte deel van de activiteit, steeds in het oog te worden gehouden dat het lager vaststellen niet onevenredig mag zijn met de daarmee te dienen doelen.

Artikel 18

Artikel 18 is ontleend aan artikel 4.2.6.3. van het wetsvoorstel Awb-derde tranche en ziet op situaties waarin geen sprake is van omstandigheden die de subsidieontvanger kunnen worden toegerekend. Een wijziging of intrekking als bedoeld in dit artikel kan dan ook nooit met terugwerkende kracht geschieden; de Minister dient een redelijke termijn in acht te nemen en eventuele schade te vergoeden. De lengte van de in acht te nemen termijn zal afhangen van de aard van de subsidie en de gesubsidieerde activiteiten. In het algemeen zal de subsidieontvanger de tijd moeten worden gegund om verplichtingen die hij jegens derden is aangegaan of redelijkerwijs mocht aangaan, op zorgvuldige wijze af te wikkelen. Daarnaast is ook het aandeel van de subsidie in de middelen van de subsidieontvanger van belang. Naarmate de intrekking of wijziging sterker ingrijpt in de financiële situatie van de subsidieontvanger, zal deze immers meer tijd moeten worden gegund om zich op de nieuwe situatie in te stellen. Om dezelfde reden is ook de mate van ingrijpendheid van de wijziging van belang. Bij een algehele intrekking zal in het algemeen een langere termijn in acht genomen moeten worden dan bij een relatief geringe verlaging van het subsidiebedrag.

Overigens zijn de verplichting om een redelijke termijn in acht te nemen en de verplichting om de schade te vergoeden tot op zekere hoogte te beschouwen als communicerende vaten. Onder omstandigheden kan een kortere termijn aanvaardbaar zijn, indien de Minister bereid is de daaruit voortvloeiende extra schade te vergoeden of voor zijn rekening te nemen.

Ten aanzien van de in artikel 18, eerste lid, onder b, genoemde grond voor wijziging of intrekking, kan nog het volgende worden opgemerkt. Met de woorden «in overwegende mate» is aangegeven dat er zwaarwegende redenen moeten zijn om de subsidieverlening in te trekken of ten nadele van de ontvanger te wijzigen. Het enkele feit dat de Minister van gedachten is veranderd, is hiervoor niet voldoende. Het moet gaan om onvoorziene omstandigheden die een zwaarwegende reden opleveren dan wel om een beleidswijziging waarvoor zwaarwegende redenen zijn aan te voeren. In zodanig geval zal de Minister vervolgens, gelet op de betrokken belangen, moeten beslissen of van de betrokken bevoegdheid gebruik zal worden gemaakt.

Intrekking of wijziging van de subsidieverlening is uiteraard slechts mogelijk zolang de subsidie nog niet is vastgesteld. Na de vaststelling is intrekking van de verlening zinloos, omdat daardoor de uit de vaststelling voortvloeiende aanspraak op financiële middelen niet wordt aangetast. In dit verband wordt er nog op gewezen dat, indien pas in het kader van de subsidievaststelling blijkt dat er sprake is van omstandigheden als bedoeld in artikel 17, de Minister niet eerst de subsidieverlening behoeft te wijzigen, doch op grond van artikel 38, tweede lid, de subsidie kan vaststellen op een lager bedrag dan het bedrag van de verlening. Na de subsidievaststelling is in bepaalde gevallen nog wijziging van het subsidiebedrag mogelijk. Deze gevallen zijn geregeld in artikel 39.

Artikel 20

Het bepaalde onder a en b van deze bepaling betekent onder andere dat ook uit de administratie moet blijken wat de schulden en de vorderingen van de instelling zijn. Dat geeft samen met de bewijsstukken van de ontvangsten en uitgaven (onderdeel c) een inzicht in het financiële reilen en zeilen van de instelling.

Artikel 21

Het is gebruikelijk dat het boekjaar van een instelling gelijk is aan een kalenderjaar. Dit is ook voorgeschreven in het eerste lid. Het kan echter wenselijk zijn om voor sommige categorieën instellingen hierop een uitzondering te maken. Het tweede lid opent daarom de mogelijkheid om vrijstelling te verlenen. Tevens biedt het de mogelijkheid om in individuele gevallen ontheffing te verlenen.

Artikel 22

Er kunnen zich omstandigheden voordoen die – wanneer zij van tevoren bekend waren geweest – de beslissing omtrent de subsidie anders hadden doen uitvallen. Zodra zoiets na het indienen van de aanvraag aan de orde is, dient dit onverwijld aan de Minister te worden bericht. Het spreekt voor zich dat deze verplichting geldt tot de beëindiging en administratieve afronding van de activiteiten waarvoor subsidie is verleend. Een evident voorbeeld van de onderhavige «mededelingsplicht» doet zich voor indien de instelling in surséance van betaling is geraakt of haar faillissement wordt aangevraagd of uitgesproken. Ook een statutenwijziging kan daartoe behoren.

Artikel 23

Het eerste en tweede lid bevatten een verzekeringsplicht voor ontvangers van instellingssubsidies.

Verzekering «op afdoende wijze», zoals is voorgeschreven in het eerste lid, betekent voor onroerende zaken een verzekering tegen herbouwwaarde.

Omdat er zich omstandigheden kunnen voordoen waaronder de algemene verzekeringsplicht voor vorenbedoelde subsidieontvangers niet wenselijk is, biedt het derde lid de mogelijkheid voor de Minister om ontheffing te verlenen van die plicht. Daarvan kan bijvoorbeeld sprake zijn indien er geen bezwaar tegen bestaat dat een instelling eigen-risicodragers blijft, dan wel indien de kosten van een afdoende verzekering niet in verhouding staan tot het met de subsidiëring gemoeide belang.

Ten aanzien van projectsubsidies is gemeend dat in het algemeen een verzekeringsplicht – mede in verband met de daarmee samenhangende kosten – niet nodig is. Wel biedt het vierde lid de mogelijkheid om in bepaalde gevallen de verzekeringsplicht op te leggen.

Artikel 24

Het in het eerste lid geregelde verslag is een belangrijke informatiebron bij de beoordeling of de activiteiten zijn uitgevoerd overeenkomstig de subsidievoorschriften. Ook bij een meerjarig instellingssubsidie zal het verslag na afloop van die periode worden opgesteld. Het is echter van belang dat de subsidiegever ook tussentijds op de hoogte blijft. Daarom is in het tweede lid voorgeschreven dat in die gevallen jaarlijks de jaarrekening vergezeld van een toelichting wordt toegezonden. Deze jaarre-

kening dient in zodanig geval derhalve voor het verstrekken van tussentijdse (financiële) informatie.

In sommige gevallen zal de Minister bij meerjarige instellingsubsidies ook behoefte hebben aan tussentijdse informatie omtrent (de voortgang van) de activiteiten. Ook bij projectsubsidies die zich over meerdere kalenderjaren uitstrekken kan behoefte bestaan aan tussentijdse (financiële of inhoudelijke) informatie. Aangezien dit per categorie van subsidies kan verschillen, is dit niet imperatief voorgeschreven. In voorkomende gevallen biedt artikel 32 de mogelijkheid regels op dit punt te stellen.

Artikel 25

Met name bij projectsubsidies kan het voorkomen dat de subsidie wordt verstrekt om een bepaalde brochure tot stand te brengen en te publiceren. Indien de subsidieontvanger de totstandkoming van een dergelijk werk uitbesteedt aan derden (bijvoorbeeld aan een onderzoeksbureau of aan onafhankelijke onderzoekers) zal het auteursrecht op het te publiceren werk veelal in handen zijn van die derden. In de praktijk komt het voor dat er bij publikatie (onvoorziene) problemen ontstaan doordat die derden beroep op hun auteursrecht doen. Om dergelijke problemen te voorkomen is het voorschrift van het tweede lid opgenomen. Het verplicht de subsidieontvanger om met degenen die bij de totstandkoming van een werk worden ingeschakeld uitdrukkelijk overeen te komen dat het auteursrecht komt te berusten bij de opdrachtgever, in casu de subsidieontvanger. Indien de subsidieontvanger vervolgens niet tot publikatie over zou gaan en de subsidie is verstrekt (mede) met het oog op publikatie kan de subsidiegever de subsidie geheel of gedeeltelijk terugvorderen. Door het gestelde in het tweede lid kan de subsidieontvanger zich er niet op beroepen dat een derde het auteursrecht heeft en dat deze niet mee wil werken aan publikatie.

Artikel 26

Bij budgetsubsidiesystemen kunnen instellingen geld overhouden door efficiënt te werken. De in artikel 26 opgenomen mogelijkheid die gelden te reserveren is een belangrijke stimulans om ook bij dergelijke subsidiesystemen doelmatig te functioneren. Ik mag verwijzen naar de toelichting bij artikel 5. Het is uiteraard niet de bedoeling dat een stimulans wordt gegeven om bepaalde gesubsidieerde activiteiten niet uit te voeren om op die manier geld over te houden voor reservering. Daarom is een beperking in de bepaling opgenomen.

Het tweede lid is opgenomen omdat het ook afhankelijk is van de op een bepaald terrein geldende subsidiesystematiek in welke mate kan worden gereserveerd. Met name bij een exploitatiesubsidiesysteem is daar weinig reden voor. Toch kan ook in die gevallen een beperkte reserveringsmogelijkheid nuttig zijn. Als een reserveringsmogelijkheid op een bepaald terrein niet wenselijk wordt geoordeeld, kan het in het tweede lid bedoelde bedrag of percentage op nihil worden gesteld. Overigens zij opgemerkt, dat verschillen tussen bedrag of percentage in deze zijn oorsprong zal vinden in beleidsmatige overwegingen.

De bepaling is echter vooral geschreven met het oog op budgetsubsidiesystemen. Het is dan ook mijn voornemen bij die systemen ruime reserveringsmogelijkheden te bieden.

Overigens moet niet worden vergeten dat bij een meerjarige instellingsubsidie binnen de termijn van subsidiëring in beginsel reservering niet wordt beperkt. Het is juist mede de bedoeling van meerjarige subsidiëring dat in het ene jaar desgewenst kan worden «gespaard» om in een ander jaar eventuele extra uitgaven op te kunnen vangen. Artikel 26 ziet uitsluitend op reserveringen van gelden van instellingssubsidies die resteren aan het einde van een subsidieperiode. Daarnaast dient te

worden vermeld dat gelden die worden gereserveerd voor bepaalde toekomstige uitgaven (bijv. bepaalde vervangingsinvesteringen), voor zover deze door de Minister zijn aangewezen, bij het bepalen van het maximum buiten beschouwing blijven. Dit is uitdrukkelijk bepaald in het derde lid van artikel 26. De Minister kan hierbij niet alleen bepalen voor welke toekomstige uitgaven mag worden gereserveerd, maar hij kan voor die reserve ook een maximum bedrag of percentage vaststellen. Afschrijvingen worden beschouwd als bestede bedragen; reserveringen en voorzieningen zijn nog niet bestede bedragen.

Een vraag die bij een situatie waarin een instelling, die naast de subsidie ook eigen inkomsten heeft, en die geld overhoudt, zou kunnen rijzen is: wiens geld is dan over? Is dat het eigen geld of is dat het subsidiegeld? In zo'n geval moet het resterende geld naar evenredigheid worden toegeschreven aan de subsidiëring. Als de situatie zo is dat voor een activiteit f 900 000,- subsidie wordt verleend, er (volgens de begroting) f 100 000,- eigen geld in wordt gestoken en er f 100 000,- (dus 10%) overblijft na het uitvoeren van de activiteiten, dan wordt f 90 000,- gulden (= 10% van dit verleende subsidie van f 900 000,-) van dat overschot toegerekend aan de subsidie; op dat bedrag is dus de bepaling van toepassing. Ten aanzien van de overige f 10 000,- (=10% van het eigen geld) worden geen voorschriften gegeven; daarop is het maximum van het tweede lid ook niet van toepassing.

Artikel 27

Dit is een standaardbepaling bij subsidiëring door het ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport. Indien eigendommen, verworven met subsidie, aan de gesubsidieerde doelstelling worden onttrokken of wanneer de subsidiëring wordt beëindigd e.d. zal een evenredig deel van het vermogen dat met de subsidie is opgebouwd weer terug dienen te vloeien naar de subsidieverlener.

In de bepaling is het woord «vergoeding» gebruikt en niet bijv. «terugbetaling van (een deel van) het subsidiebedrag» om aan te geven dat de vermogensvermeerdering die samenhangt met de subsidie onder omstandigheden ook zou kunnen leiden tot een hoger bedrag dan het bedrag van de subsidie.

Artikelen 28 en 29

Deze artikelen regelen in het bijzonder de relatie met zgn. steunstichtingen. Op zich is er zeker geen bezwaar tegen het bestaan van dergelijke instellingen. Wel wordt het bezwaarlijk indien deze instellingen worden gebruikt om subsidiegelden aan de controle door de subsidieverlener te onttrekken of de subsidiebehoefte te verhogen. Daarom is bepaald dat een gesubsidieerde instelling in haar relatie met zo'n instelling zich gedraagt zoals een doelmatig en efficiënt opererende gesubsidieerde instelling zich gedraagt tegenover derden: de gesubsidieerde instelling betaalt aan steunstichtingen niet meer voor door deze geleverde diensten, dan nodig is, noch levert zij goedkoper dan nodig is goederen of diensten aan dergelijke instellingen.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat met het begrip «kostendekkend» niet alleen bedoeld wordt op de extra variabele kosten die het verlenen van de diensten of het leveren van de goederen meebrengt, maar ook een redelijk deel van de overheadkosten; het moet gaan om een reële kostprijsberekening. Een logische uitzondering is gemaakt voor kosten die door de gesubsidieerde instellingen in rekening worden gebracht bij degenen voor wie de gesubsidieerde activiteiten bestemd zijn.

Artikel 30

In artikel 11 van de wet is aan gemeenten en provincies de verplichting opgelegd om er zorg voor te dragen dat degenen aan wie zij subsidie verstrekken, meewerken aan door of namens de Minister ingestelde onderzoeken die tot doel hebben de Minister inlichtingen te verschaffen ten behoeve van de uitvoering van de landelijke functie. Door middel van het derde lid van artikel 30 wordt bewerkstelligd dat ook degenen die subsidie van de Minister ontvangen aan zodanige onderzoeken dienen mee te werken. De medewerking die hier van de subsidieontvanger wordt gevraagd, zal moeten worden verleend door elk daarvoor in aanmerking komend orgaan van de instelling. Dat kan de directie, maar ook het bestuur zijn.

Artikel 31

In dit artikel is een specifieke informatieplicht opgenomen met het oog op de zgn. steunstichtingen. Om het bepaalde in artikel 28 te controleren is ook de medewerking van de betrokken instelling nodig. Omdat het daarbij in beginsel niet gaat om een gesubsidieerde instelling kan de medewerking alleen worden verkregen via de gesubsidieerde instelling met wie deze organisatie een relatie heeft. Het is aan het bestuur van de gesubsidieerde instelling om de inspanningsverplichting te leveren; dat kan eenvoudig door een daartoe strekkende bepaling in de overeenkomst tussen de betrokken instelling en de gesubsidieerde instelling op te nemen.

Artikel 33

Artikel 33 maakt duidelijk dat het de verantwoordelijkheid van de subsidieontvanger is een aanvraag voor de vaststelling van de subsidie in te dienen. Hij heeft daarmee voor een deel zelf in de hand met welke snelheid de Minister tot de vaststelling kan overgaan.

De stukken die moeten worden ingezonden zijn in alle gevallen dezelfde. Dat wil echter niet zeggen dat de stukken ook steeds dezelfde «waarde» hebben. Zo wordt bij een outputsubsidie de hoogte van de subsidie volledig bepaald door de geproduceerde eenheden output en het normbedrag. In dat geval biedt de jaarrekening aan de Minister wel het inzicht hoe de kosten van de werkzaamheden zijn opgebouwd, en daarmee gegevens voor de vaststelling (voor de toekomst) van het normbedrag, maar het biedt niet de basis voor een lagere subsidievaststelling. Dat is anders bij een exploitatiesubsidie: daar biedt met name de jaarrekening de nodige gegevens voor de subsidievaststelling.

Wat betreft artikel 33, tweede lid, onder d, wordt verwezen naar de toelichting op artikel 7, eerste lid, onder d.

Artikel 34

De subsidiedeclaratie geeft aan de subsidieverlener het nodige inzicht om tot een goede subsidievaststelling te komen. Welke informatie daarvoor nodig is, hangt dus ook af van het subsidiesysteem. Bij een budgetsubsidie zal minder informatie nodig zijn dan bij een vorm van exploitatiesubsidie. Overigens is het ook bij een budgetsubsidie voor de subsidieverlener van belang de relatie van de kosten met de ingediende begroting te kennen. Voor zover dat niet relevant is voor de vaststelling van de subsidie in de afgelopen subsidieperiode, verschaft het de nodige informatie voor een volgende subsidieperiode.

De bepalingen van Titel 9 van Boek 2 BW zijn niet van toepassing op stichtingen. Toch is het van belang dat in een subsidierelatie de jaarrekening voldoet aan overeenkomstige eisen. De van belang zijnde afdelingen van de Titel zijn dan ook van overeenkomstige toepassing verklaard. De bepalingen van het BW zijn van overeenkomstige toepassing verklaard; dat betekent dat bepalingen die naar hun aard niet van toepassing kunnen zijn op stichtingen (zoals artikel 362, zesde lid: een stichting kent geen algemene vergadering) en bepalingen die verwijzen naar bepalingen die niet van toepassing zijn verklaard (zoals de verwijzing naar artikel 393), niet van toepassing zijn. Indien de Minister op die punten voorschriften wil geven kan dat met toepassing van artikel 32 of 56 van het Besluit.

Het kan zijn dat in bepaalde gevallen de gestelde eisen, gelet bijvoorbeeld op de omvang van de subsidie of de grootte van de instelling, te hoog zijn. Daartoe is het tweede lid opgenomen, dat de Minister de mogelijkheid heeft uitzonderingen te maken. Indien de Minister in plaats daarvan voor categorieën van subsidieontvangers andere voorschriften wenst te stellen kan dit op grond van artikel 32.

Het BW laat verschillende waarderingsgrondslagen toe. Het is gewenst dat steeds van dezelfde grondslag wordt uitgegaan; in het tweede lid is daarom voorgeschreven dat moet worden uitgegaan van de verkrijgings- of vervaardigingsprijs verminderd met de ontvangen investeringssubsidies en bestemmingsgiften. Hiermede is aangesloten bij artikel 384 Titel 9 Boek 2 BW.

Artikel 36

Voor de duidelijkheid zij er op gewezen dat de accountant die op grond van het derde lid over de naleving van de subsidiebepalingen rapporteert de eigen accountant van de instelling is. Op die manier wordt voorkomen dat onnodig twee accountants, nl. de eigen accountant en de departementale accountant, – deels – dezelfde werkzaamheden zouden verrichten.

Artikel 37

Dit artikel heeft betrekking op de vaststelling van de subsidie. De in het eerste lid genoemde termijn is gelijk aan de termijn die ter zake in het «oude» bekostigingsbesluit was opgenomen.

Indien de subsidieontvanger niet tijdig de aanvraag tot vaststelling van de subsidie indient, kan de Minister zelf tot vaststelling overgaan op basis van de gegevens die hij heeft. Dat zal veelal dus op een lager niveau zijn dan dat van de subsidieverlening, want hij zal niet de beschikking hebben over voldoende gegevens om aan te nemen dat aan alle voorschriften die aan de subsidiëring zijn verbonden, is voldaan.

Artikel 38

In het normale geval wordt de subsidie overeenkomstig de verlening vastgesteld. In bepaalde gevallen heeft de Minister echter de bevoegdheid de subsidie op een lager bedrag (waaronder op nihil) vast te stellen. Dit betreffen vrijwel dezelfde gevallen als de gevallen waarin de subsidieverlening kan worden ingetrokken of gewijzigd om redenen die (mede) aan de subsidieontvanger zijn toe te rekenen. Verwezen wordt naar de toelichting op artikel 17. Daarnaast wordt in onderdeel c de mogelijkheid geopend om de subsidie lager vast te stellen om reden dat het subsidieoverschot hoger is dan het bedrag dat ingevolge artikel 26, tweede lid, gereserveerd mag worden.

De formulering van het derde lid is ontleend aan artikel 4.2.5.5., derde lid, van het wetsvoorstel Awb-derde tranche. Door de Minister kan bij de subsidieverlening weliswaar een maximumbedrag worden vastgesteld, doch dit is niet altijd een voldoende stimulans voor een doelmatige besteding van middelen; ook zonder dat het maximum wordt overschreden, kunnen onredelijke kosten worden opgevoerd. Teneinde te voorkomen dat de Minister wordt benadeeld doordat onredelijk hoge kosten worden gemaakt, is in artikel 38, derde lid, bepaald dat bij de vaststelling van de subsidie de kosten die in redelijkheid niet als noodzakelijk kunnen worden aangemerkt, buiten beschouwing worden gelaten.

Het vierde lid bevat een termijn waarbinnen het (resterende) subsidiebedrag wordt betaald. Deze betaling kan overigens in voorkomende gevallen ook geschieden door middel van verrekening.

Het vijfde lid van artikel 38 komt overeen met de regeling ter zake in artikel 4.2.7.5. van het wetsvoorstel Awb-derde tranche. Verwezen wordt naar de toelichting op artikel 14, vierde lid.

Artikel 40 e.v.

Zoals in het algemeen deel van de toelichting reeds is uiteengezet, heeft hoofdstuk VI betrekking op de specifieke uitkeringen aan gemeenten en provincies die zij krijgen in hun hoedanigheid van openbaar lichaam om daarmee zelf hun (subsidie)beleid op het terrein van welzijn te voeren. De daaraan te stellen voorschriften kunnen dan ook beperkter zijn dan bij de subsidievoorschriften. Het is immers zaak zo veel mogelijk aan de provincies en gemeenten zelf over te laten op welke wijze zij beleid willen voeren en welke voorschriften zij willen stellen. De sturing van Rijkswegen moet een globaal karakter hebben. Er is dan ook geen bepaling opgenomen op grond waarvan de Minister nadere (algemene) voorschriften kan geven. Er wordt van uitgegaan dat daaraan in het algemeen geen behoefte bestaat. Wel kan daarvoor aanleiding zijn bij een uitkering ten behoeve van een bepaald geval, bijv. een experiment. In dat geval kunnen de gemaakte afspraken ook in voorschriften worden geformaliseerd rechtstreeks op grond van artikel 10, vierde lid, van de wet.

Op specifieke uitkeringen als vorenbedoeld zijn de paragrafen 2 tot en met 5 van toepassing. Een uitzondering is gemaakt voor uitkeringen in de kosten van integratieprogramma's voor verblijfsgerechtigden. Hierop zijn voornoemde paragrafen niet van toepassing (m.u.v. artikel 49). Voor zodanige uitkeringen is in paragraaf 6 een afzonderlijke regeling opgenomen. Voor de betrokken uitkeringen was ook in het «oude» bekostigingsbesluit een specifieke regeling getroffen. De reden hiervoor is dat deze uitkeringen, anders dan de overige in artikel 40 bedoelde uitkeringen, het karakter hebben van een afkoopsom, terwijl voor die uitkeringen een afwijkende aanvraag- en toekenningsprocedure is geregeld.

In de praktijk is gebleken dat behoefte bestaat aan het verstrekken van meerjarige specifieke uitkeringen. In het onderhavige besluit wordt daartoe de mogelijkheid geopend. Daarbij wordt een onderscheid gemaakt tussen meerjarige uitkeringen voor projecten (bijv. een innovatief project met landelijke betekenis binnen een bepaalde gemeente) en andere uitkeringen (bijv. de stimulering van kinderopvang).

Op grond van artikel 5 kan de Minister regels stellen omtrent de wijze waarop het bedrag van de uitkering wordt berekend.

Artikel 46

Evenals bij instellingssubsidies, kan het ook bij specifieke uitkeringen (anders dan voor een project) wenselijk zijn het uitkeringsbedrag bij te stellen, rekening houdend met de ontwikkeling van het prijspeil of de kosten van de arbeidsvoorwaarden. Om die reden zijn in artikel 46 bepalingen opgenomen die grotendeels overeenkomen met artikel 16. Voor een toelichting wordt verwezen naar de toelichting op laatstgenoemd artikel.

Artikel 50

Uitgangspunt bij de financiële verantwoording is de «single audit»-gedachte. Dat wil zeggen dat de gemeente- of provincierekening voldoende moet zijn om verantwoording af te leggen in het kader van specifieke uitkeringen. Het in het derde lid genoemde systeem verdient dus de voorkeur. In de huidige praktijk blijken provincie- en gemeenterekeningen echter vaak (nog) niet te voldoen aan de informatie-eisen die in het kader van de verantwoording van specifieke uitkeringen worden gesteld. Daarom wordt in dit artikel (eerste lid) de mogelijkheid neergelegd van een afzonderlijke verantwoording. Indien een gemeente of provincie wil volstaan met een rekening is het vanzelfsprekend Onze Minister die verplicht is in specifieke gevallen aan te geven welke informatie niet of niet voldoende door middel van de gemeente- of provincierekening wordt geboden. Omgekeerd staat het het gemeente- of provinciebestuur vrij te kiezen voor een afzonderlijke verantwoording in de plaats van een verantwoording in het kader van de reguliere rekening.

Anders dan in het «oude» besluit wordt voor de verantwoording van het gemeente- of provinciebestuur, indien niet wordt volstaan met de reguliere rekening en verantwoording op grond van de Gemeentewet respectievelijk Provinciewet, niet uitgegaan van een verklaring die door een accountant moet worden overlegd, maar van een verklaring door het betrokken bestuur zelf. Dat is in bestuurlijk opzicht een logischer opzet. Slechts indien het gaat om bedragen boven de f 250 000,- dient de verantwoording te zijn voorzien van een verklaring van een accountant. Het ligt in het kader van de single audit-gedachte voor de hand dat dit de provinciale of gemeentelijke accountant is.

Uit de verantwoording dient te blijken in hoeverre de verleende uitkering is besteed aan het doel waarvoor zij was bestemd. Dat betekent dat de verantwoording meer omvattend zal zijn, naarmate het doel van de uitkering preciezer was omschreven. Dat hangt samen met de grondslag voor de uitkering; indien de grondslag een goedgekeurd werkprogramma is zal uit de verantwoording dienen te blijken dat dat programma ook is uitgevoerd.

Artikel 52 e.v.

Deze artikelen komen overeen met de bepalingen die ter zake waren opgenomen in het «oude» bekostigingsbesluit, zoals dit luidde na de wijzigingsbesluiten van 25 augustus 1993 (Stb. 457) en 7 juli 1994 (Stb. 581).

Voor een toelichting op deze artikelen wordt verwezen naar de nota van toelichting bij voornoemde wijzigingsbesluiten.

Artikel 57

Het opnemen van een hardheidsclausule opent de mogelijkheid voor de Minister om, in gevallen waarin toepassing van het besluit – gegeven de doelstelling en de strekking daarvan – een onbillijkheid van overwegende aard zou opleveren, een onderdeel van dat besluit buiten toepassing te

laten of daarvan af te wijken. Een dergelijke mogelijkheid wordt nodig geacht omdat het bij een algemeen geformuleerd besluit als het onderhavige dat vele uiteenlopende subsidierelaties gaat reguleren, denkbaar is dat zich onvoorziene gevallen voordoen, waarin een afwijking van de algemene regels gerechtvaardigd is. In dit verband wordt opgemerkt dat ook in het «oude» bekostigingsbesluit een anti-hardheidsclausule was opgenomen. Hiervan is steeds een terughoudend gebruik gemaakt. Die anti-hardheidsbepaling heeft overigens ook niet geleid tot een groot aantal aanvragen.

Artikel 58

Op grond van artikel II, eerste lid, van het besluit d.d. 7 juli 1994 (Stb. 581) tot wijziging van het Besluit subsidiëring en stimulering voorzieningen van maatschappelijk en sociaal-cultureel welzijn was op subsidies op het terrein van welzijn ouderen in het jaar 1994 de Subsidieregeling ouderenbeleid nog van toepassing. Op grond van die regeling kon onder meer subsidie worden verleend aan de houders van bejaardenpensions. Dit zijn natuurlijke personen, die dus niet voldoen aan het vereiste van «instelling». Zij zouden daarom op grond van het onderhavige besluit zonder nadere voorziening niet langer voor een subsidie in hun activiteiten in aanmerking komen. In dit verband is van belang dat ten aanzien van de desbetreffende pensionhouders sprake is van een overgangssituatie. In 1988 is besloten de financiering van de betrokken pensions te beëindigen. Deze beëindiging zal geleidelijk plaatsvinden en wel zo dat de subsidie voor de bestaande bewoners wordt gehandhaafd, maar dat voor nieuwe bewoners geen subsidie meer wordt verstrekt. De saneringsoperatie is nu zo ver gevorderd dat thans nog slechts 15 pensions subsidie ontvangen. Om ook de afbouw van de subsidie aan deze resterende pensions op zorgvuldige wijze te laten plaatsvinden (en de betrokken pensionhouders niet voor extra kosten te plaatsen door te eisen dat zij alsnog een rechtspersoon oprichten), is in artikel 58 bepaald dat de houders van een bejaardenpension die ook in het voorgaande jaar reeds subsidie in de betrokken activiteiten ontvingen, voor de toepassing van het onderhavige besluit worden gelijkgesteld met een instelling.

Artikel 59

De overgangsbepaling die opgenomen was in artikel 29 van het Besluit subsidiëring en stimulering voorzieningen van maatschappelijk en sociaal-cultureel welzijn wordt verlengd tot 1 januari 1996. Dat betekent in concreto dat over de decentrale opvang van asielzoekers de in het kader van de ROA gesloten of te sluiten overeenkomsten van kracht blijven.

Artikel 60

Het oude bekostigingsbesluit wordt ingetrokken, maar blijft van toepassing op de subsidies en specifieke uitkeringen die in voorgaande jaren op basis van dat besluit zijn verstrekt. Hierop wordt echter een uitzondering gemaakt voor de subsidies en specifieke uitkeringen die uitsluitend betrekking hebben op de periode vanaf de inwerkingtreding van onderhavig besluit. Het is de bedoeling dat dit onderhavige besluit in werking treedt op 1 januari 1995. Dit betekent dat de instellingssubsidies en uitkeringen voor het jaar 1995 veelal nog op basis van het oude bekostigingsbesluit zullen zijn verstrekt. Er is echter geen reden om op zodanige subsidies en uitkeringen niet reeds het nieuwe besluit van toepassing te laten zijn. Dit besluit biedt een grotere mate van flexibiliteit en bevat geen verplichtingen die voor de ontvangers van subsidies en uitkeringen een extra belasting betekenen ten opzichte van het «oude» bekostigingsbesluit.

Het tweede lid van artikel 60 bevat een overgangsbepaling voor enige specifieke uitkeringen. Op de uitkeringen voor de desbetreffende activiteiten blijft het «oude» bekostigingsbesluit van toepassing.

Met ingang van 1994 is een nieuwe stimuleringsmaatregel voor de kinderopvang tot stand gebracht. Deze maatregel geldt voor de jaren 1994 en 1995 en vindt zijn basis in het «oude» bekostigingsbesluit. Om te voorkomen dat voor één jaar (1995) in de stimuleringsmaatregel (technische) wijzigingen tot stand zouden moeten worden gebracht, is besloten ten aanzien van de betrokken uitkeringen het «oude» bekostigingsbesluit van toepassing te laten zijn.

Ook is bepaald dat het «oude» bekostigingsbesluit van toepassing is ten aanzien van uitkeringen ten behoeve van integratieprogramma's. Het gaat hierbij om de op grond van het «oude» bekostigingsbesluit vastgestelde Bijdrageregeling integratieprogramma's verblijfsgerechtigden en de Regeling integratie nieuwkomers. Hier is, om te voorkomen dat de regelingen op grond van het onderhavige besluit opnieuw zouden moeten worden vastgesteld, het «oude» bekostigingsbesluit van toepassing verklaard voor 1995. Met ingang van 1996 zal derhalve moeten worden voorzien in nieuwe regelgeving ten aanzien van integratieprogramma's.

De Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport,
Erica Terpstra